

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γράφῃ ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

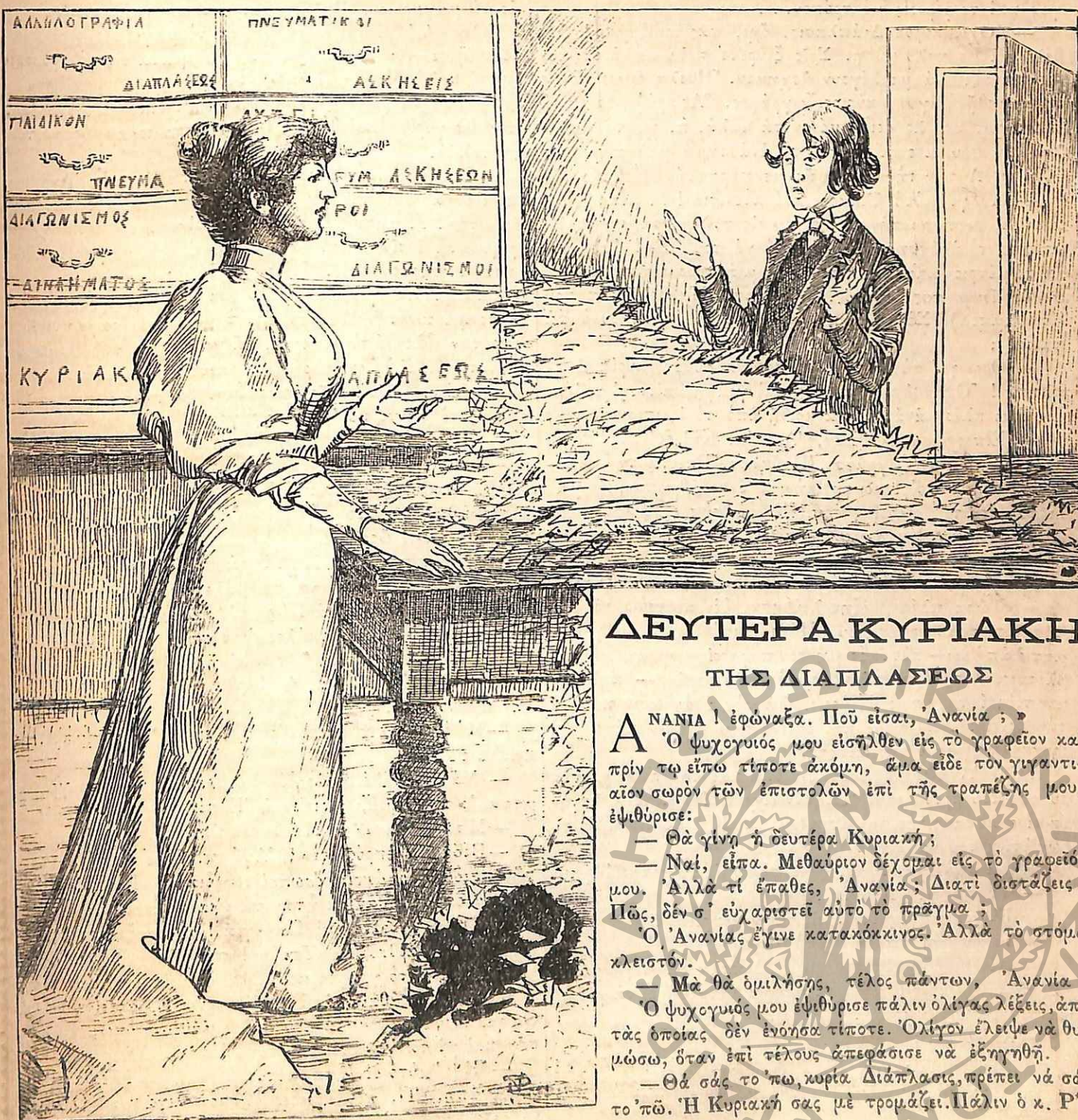
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰουλίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 29-30

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΑΝΙΑ ! ἐφώναξα. Ποῦ εἶσαι, Ἀνανία ;
Ὁ ψυχογυῖός μου εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ
πρὶν τῷ εἰπῶ τίποτε ἀκόμη, ἄμα εἶδε τὸν γιγαντι-
αῖον σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου,
ἐψιθύρισε :

— Θὰ γίνῃ ἡ δευτέρα Κυριακὴ ;

— Ναί, εἶπα. Μεθαύριον δέχομαι εἰς τὸ γραφεῖόν
μου. Ἀλλὰ τί ἔπαθες, Ἀνανία ; Διατί διατάξεις ;
Πῶς, δέν σ' εὐχαριστεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ;

Ὁ Ἀνανίας ἐγίνε κατακόκκινος. Ἀλλὰ τὸ στόμα
κλειστόν.

Μὰ θὰ ὁμιλήσῃς, τέλος πάντων, Ἀνανία ;

Ὁ ψυχογυῖός μου ἐψιθύρισε πάλιν ὀλίγας λέξεις, ἀπὸ
τάς ὁποίας δέν ἐνόησα τίποτε. Ὀλίγον ἔλειψε γὰρ θυ-
μῶσω, ὅταν ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ἐξηγηθῇ.

— Ὅσα σὰς το 'πω, κυρία Διάπλασις, πρέπει νὰ σὰς
το 'πῶ. Ἡ Κυριακὴ σας μὲ τρομάζει. Πάλιν ὁ κ. Ρ*.

(Καί ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ διακεκριμένου ζωγράφου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαθε τὴν εἰκονογράφειαν τῶν Κυριακῶν μου).

— «Ε, λοιπόν; Πάλι ἐσταμάτησες, Ἀνανία!

— Μὰ νά, φοβοῦμαι μήπως ὁ κ. Ρ* μὲ ξαναζωγραφίσῃ. Τί νά σας πῶ! μ' ἔκαμε πολὺ ἄσχημον τὴν πρώτην φορὰν. Δηλαδή (ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀνανίας, ἐρυθρίων ἀκόμη περισσότερο), δὲν λέγω ὅτι εἶμαι εὐμορφος· ἀλλ' οὔτε τέλος πάντων καὶ τόσον ἄσχημος! Τὰ παιδιὰ πού με εἶδαν ἐτρόμαξαν. Εἶνε λοιπὸν σωστὸ νὰ τρομάζουν τὰ παιδιὰ; Ἐγέλασα.

— «Ελα, ἔλα, ἄφησέ τα αὐτά, Ἀνανία. Εἶσαι πονηρός· θέλεις νὰ εἶπω εἰς τὸν ζωγράφον νὰ σε κολακεύσῃ ὀλίγον καὶ το φέρνεις μὲ τρόπον...

— «Ὁχι, κυρία Διάπλασις, ὄχι, σὰς ὀρκίζομαι! Δὲν θέλω νά με κολακεύσῃ. Σεῖς ξεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν με πειράζει νά με λέγουν ἄσχημον. Ἦθελα ὅμως νά με περιποιηθῇ ὀλίγον ὁ κύριος ζωγράφος. Ἄς κρύψῃ τὰ κακά που ἔχω, καὶ ἄς δεῖξῃ μόνον τὰ καλὰ, π. χ. τὰ μαλ' αἰά μου που εἶνε ἄσθονα, τὸ ἀνάστημά μου που εἶνε ὑψηλόν. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἄς με παραστήσῃ ὄρθιον.

— «Α, γι' αὐτὸ ἀλλάξες καὶ κτενισιά!... εἶπα. Ἄς εἶνε· θὰ συστήσω τὴν κόμην σου εἰς τὸν ζωγράφον. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ἀνάστημά σου... τί νά σου πῶ! ὑπερβαίνει τὸ μέτριον καὶ ξεύρεις τί λέγει μιὰ τουρκικὴ παροιμία: *ψηλὸς ἄνθρωπος, κουτὸς*. (Ἴδε καὶ Μακρολέλεκα τοῦ Κασκαμπέλ). Σὲ συμφέρει νὰ σε πάρουν γιὰ κουτὸ τὰ παιδιὰ;

— «Ὅσω γι' αὐτὸ δὲν ἔχω κανένα φόβον, κυρία Διάπλασις! Ὄταν ὁμιλῇ κανεὶς καὶ γράφῃ καὶ... *ρεμβάξῃ*, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκη νὰ κριθῇ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του.

— Εἶπες μίαν ἀλήθειαν, Ἀνανία. Καὶ δι' αὐτὸ θὰ σε συστήσω εἰς τὸν ζωγράφον. Ἠσύχασε. Ἐπειτα τὴν φιλοδοξίαν σου τὴν εὐρίσκω φυσικὴν δι' ἕνα ἄνθρωπον, καὶ μάλιστα νέον τῆς ἡλικίας σου. Ἐ, δὲν εἶνε εὐχάριστον διὰ κανένα νάκούῃ νύκτα-μέρα ὅτι εἶνε ἄσχημος! Γεννηθήτω λοιπὸν τὸ θέλημά σου.

(Τὸ χρῶμα τοῦ Ἀνανία ἐπανῆλθεν, ὡς ἐκ θαύματος).

— Τώρα πλέον, ἐξηκολούθησα, δὲν πιστεύω νὰ φοβῆσαι τὴν Κυριακὴν μου. Πάρε λοιπὸν αὐτὰ τὰ γράμματα ἀπ' ἐδῶ—κύτταξε μὴ σου παραπέσῃ κανένα, διότι, βλέπεις, εἶνε πάρα πολλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν,— καὶ τακτοποιήσέ τα, ὅπως εἰξεύρεις, διὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ διὰ τὴν κρίσιν. Νά, πάρε καὶ ἐκεῖνά που ἐπесαν κάτω καὶ ἔγιναν παιγνίδια τῆς Πίσσας.

Καὶ ὁ Ἀνανίας τα ἐσύναξεν ὅλα καὶ τα ἐπῆρε μὲ τὴν συνήθη του προθυμίαν. Ὡ, δὲν εἶχε πλέον κανένα λόγον νὰ εἶνε διστακτικὸς καὶ ἀπρόθυμος... Καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ ἐργασθῇ.

Ἀλλὰ σὲ ὀλίγην ὥραν, ἦλθε πάλιν εἰς τὸ γραφεῖόν μου

— Τί τρέχει, Ἀνανία;

— Εἰς τὸ μαγειρεῖον! εἰς τὸ μαγειρεῖον!

— Τί συνέβη πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον;

— Δὲν συνέβη τίποτε, κυρία Διάπλασις. Ἐγὼ μόνον σὰς παρακαλῶ νά μου ἐπιτρέψετε νὰ καταιδάσω τὰ γράμματα εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Καὶ διατί;

— Ἰδοὺ διατί. Ἐρριψα μιὰ ματιὰ καὶ εἶδα ὅτι αἱ περισσότεραι ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν ἀπευθύνονται πρὸς τὴν Μάρθαν.

— Βέβαια· διότι ἡ Μάρθα, καθὼς ἐνθυμεῖσαι, ἔδωκεν ἐκ μέρους μου τὴν ἐρώτησιν τῆς δευτέρας Κυριακῆς.

— Ἐπειτα ἡ ἐρώτησις ἀνάγεται ἐντελῶς εἰς τὸν κύκλον τοῦ μαγειρείου. Πρόκειται περὶ ἐκλογῆς καὶ συνταγῆς φαγητῶν. Ἐσκέφθην λοιπὸν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ὀλιγώτερον ἀρμόδιος νὰ τακτοποιήσω αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς. Ἐγὼ δυστυχῶς μόνον νὰ τρώω φαγητὰ εἰξεύρω, κυρία μου... Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἡ Μάρθα βέβαια εἶνε πλέον καταλληλὸς. Δι' αὐτὸ σὰς ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ καταιδάσω τὰ γράμματα εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ νὰ αναθέσω τὴν προκαταρκτικὴν ἐργασίαν τῆς κρίσεως εἰς τὴν Μάρθαν.

— Ἐχεις δικαίον, Ἀνανία. Ἐμπρός! τὰ γράμματα εἰς τὸ μαγειρεῖον. Βρῆκε πάλι δουλειὰ ἡ Μάρθα.

Ὄταν ὁ Ἀνανίας κατῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἀναποδογύρισε τὸν σάκκον μὲ τὰ γράμματα εἰς τὸ τραπέζι τῆς, ἡ καλὴ Μάρθα ἔλειπεν ἔξω.

— Φαν ἄζομαι τὴν ἐκπληξίν τῆς, εἶπεν ὁ Ἀνανίας, ὅταν θὰ γυρίσῃ καὶ θὰ ἰδῇ ἐκείνην τὴν πλημύραν τῶν ἐπιστολῶν.

— Νά τὴν προφθάσετε ὅμως, εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς του, μὴ γίνῃ κανένα λάθος ἀνεπαρόρθωτον... μήπως ἡ καλὴ μου οἰκονόμος ἐκλάβῃ τὰ γράμματα ἐκεῖνα, ποῦ θὰ τα ἰδῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὡς χαρτὶ ἄχρηστον καὶ... ξεύρω κ' ἐγὼ;

Τὰ κορίτσια ἐγέλασαν πολὺ καὶ μου ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ περιμένουν τὴν Μάρθαν εἰς τὴν θύραν. Πραγματικῶς, ἅμα τὴν εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ, ἄρχισαν νὰ τῆς κάμνουν νεύματα νὰ ἔλθῃ γρήγορα, νὰ σπεύσῃ, νὰ τρέξῃ.

— «Ελα, ἔλα! τῆς ἐφώναζαν. Τὰ παιδιὰ σε περιμένουν ἔς τὸ μαγειρεῖο. Ἐλα, γρήγορα!

— Ποιὰ παιδιὰ; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα πλησιάζουσα.

— Τὰ παιδιὰ, καλέ· οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως. Ἦλθαν πάλι ἕνα σωρὸ καὶ ἡ κυρία Διάπλασις εἶπε νὰ τα περιποιηθῇ ἐσὺ ἔς τὸ μαγειρεῖο. Ἐλα γρήγορα καὶ σε περιμένουν τόσην ὥρα!

— Στὸ μαγειρεῖο; Μπᾶ! τὰ πουλάκια μου! καλέ, ἔς τὸ μαγειρεῖο βρήκατε νὰ τα βάλετε; ἀνέκραξεν ἡ οἰκονόμος καὶ ἐσπευσε νὰ ἐνέλθῃ τὰς κλίμακας τῆς οἰκίας

— καὶ ἔχω κάμπουσες σκάλες ἔς τὸ σπῖτι μου! — καὶ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ὄταν εἰσῆλθεν ἀσθμαίνουσα καὶ φυσικὰ δὲν εἶδε κανένα, ἡ Μάρθα ἐγέλασε μὲ ὅλην τὴν τὴν ἀγαθότητα.

— Μ' ἐγέλασατε, κακοκορίτσα, εἶπε. Ποῦ εἶνε, μπρέ, τὰ παιδιὰ;

— Νά τα καλέ, ἐδῶ· δὲν τα βλέπεις σωρὸ τὰ γράμματα ἔς τὸ τραπέζι; εἶπεν ἡ Ἐλπίς.

— Μπᾶ! ἔκαμεν ἡ Μάρθα ἐκπληκτος.

— Βέβαια! ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀγάπη. Εἶνε τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διὰ τὴν Β' Κυριακὴν. Λοιπὸν δὲν εἶνε σὰν νὰ ἦταν τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ;

— Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιᾶ! ἀνέκραξε σταυροκοπούμενη ἡ Μάρθα. Τὴν ἔπαθα! πάλιν τὴν ἔπαθα. Φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ γραφτό μου, ἅμα ἡ κυρία ἔχῃ Κυριακὴν, ἡ Μάρθα νὰ παθαίνῃ ἀπὸ μιὰ ἱστορίαν. Ἐ, ἄς εἶνε ὅμως! Θὰ γελάσουν τὰ παιδιὰ που θὰ το μάθουν, ὅπως ἐγέλασαν καὶ μὲ τὰ γαλατομπούρεκα. Πάλιν καλὰ.

— Ἐ μ' αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε, καλὴ μου Μάρθα, εἶπεν ἡ Ἀγάπη. Τί, ποῦ ἔτρεξες δηλαδὴ λιγάκι; Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάξῃ ἀπὸ χειρότερα!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς εἰσῆλθεν ὁ Ἀνανίας καὶ τῆς ἐξήγησε διατὶ εὐρίσκοντο τὰ γράμματα εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Νά καὶ τὰ χειρότερα, κυρία Ἀγάπη! ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα μὲ κλαυθμηρὸν ὕψος. Βλέπεις; Ἡ καίμενη ἡ Μάρθα θὰ ξευκτίσῃ ἀπόψε γιὰ νὰ διαβάσῃ τόσα γράμματα! Ἀλλ' ἄς εἶνε, γι' ἀγάπη τῶν παιδιῶν δὲν πειράζει... Ἐπειτα ἡ κυρία μας λέγει ὅτι ὅλοι μας πρέπει νὰ κοπιάζωμεν διὰ νὰ βγαίνουν καλὰ καὶ πάντα καλλίτερα τὰ φυλλάδιὰ τῆς. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴ κοπιᾶσω καὶ ἐγὼ που ἀγαπῶ τόσον τὴν Διάπλασιν καὶ τὰ παιδιὰ; Τὸ χρέος μου θὰ κάμω, ὅπως το κάμνουν ὅλοι.

Καὶ ἀπὸ τὴν παρήγορον αὐτὴν σκέψιν ἡ καλὴ Μάρθα ἤντησε τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος καὶ ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ, ἀντιστάσεως μὴ οὐσης» ἀνέγνωσε καὶ ἐτακτοποίησεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ γράμματα καὶ τα ἡτοίμασε διὰ τὴν Κυριακὴν, ὅπως ἔκαμε τὴν ἄλλην φορὰν καὶ ὁ Ἀνανίας.

Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν τῆς Κυριακῆς, — ἅμα ἐδρόσισεν ὀλίγον, διότι ἦτο πολὺ ζεστὴ ἐκείνη ἡ ἡμέρα, — ἐπροσκάλεσα ὅλους εἰς τὸ γραφεῖον (Μάρθαν, Ἀνανίαν, δώδεκα ἀδελφάς του, Πίσσαν, τὸ ὅλον δεκαεὶ πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν μόνον μὲ μουστάκια, καὶ ἂν το εὔρετε ποῖον;) καὶ ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους αἰωνούς, μὲ μίαν παγωμένην βυσινάδα ἐῖς τὴν ἀρχήν, ἤρχισεν ἡ συνεδρίασις.

Ἡ Μάρθα ἔκαμε τὴν ἐπομένην εἰσῆγησιν, ἡ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ μὴ διακρίνεται διὰ τὰ ρητορικά τῆς ἀνθῆ, ἀλλὰ δὲν ἡμπορεῖτε νὰ πῆτε ὅτι δὲν ἐπῆρε ὀλίγον ἀλάτι. ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον.

— Ἡ ιδέα σας, κυρία μου, νὰ καταιδάσῃτε αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ναὶ μὲν ἔδωκε ἄρετὸν κόπον εἰς τὴν πίστην σου Μάρθαν, — ἔ, ἐγὼ το ξεύρω — ἀλλὰ μοῦ φτίνειται ὅτι περισσότερον ἀπὸ ἐμὲ θὰ ἐκοπιᾶζεν ἐκεῖνός που θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν παραστήσῃ ὡς κακὴν ιδεάν ἢ ἀνωφελῇ. Εἶδα ὅτι πολλὰ κορίτσια ἀπὸ τὴν ἐρώτησίν σας, κυρία μου, ἔλαβαν ἀφορμὴν νὰ ἐρωτήσουν τί γίνεται καὶ εἰς τὸν κάτω-κόσμον (καὶ ἡ Μάρθα ἐδείξε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ μαγειρείου) πῶς καὶ ἀπὸ τί βγαίνουν ἡ ὥραιες ἐκεῖνες μυρωδιές που κεντοῦν τόσον τὴν ὄρεξιν τῶν καὶ ποῖος θεὸς κάμνει τὰ θαύματα ἐκεῖνα που παρουσιάζονται ὕστερα εἰς τὸ τραπέζι, διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν κεντημένην τῶν ὀρεξιν.

— Κεντημένα μαντίλια ξεύρω, διέκοψεν ὁ Ἀνανίας ἀλλὰ κεντημένην ὄρεξιν πρώτην φορὰν ἀκούω.

Ἡ Μάρθα οὔτε κατεδέχθη νὰπαντήσῃ καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Εἶδα ἀκόμη μ' εὐχαρίστησιν μου, ὅτι πολλὰ κορίτσια, δηλαδὴ τὰ περισσότερα, ξεύρουν λαμπρὰ ἀπὸ μαγειρεῖο καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον που ἔγραψαν τὰς συνταγὰς τῶν, ἐνόησα ὅτι τὰ φαγητὰ ἐκεῖνά τα ξεύρουν ἐκ πείρας. Ἐνα κορίτσι, μάλιστα, ἡ *Εὐκωνιάς Παρθένος*, δὲν ἐδίστασε νὰ μου γράψῃ ὅτι ὅλα τὰ φαγητὰ, (ὅλα, ἀκούτε;) ἡξεύρει πῶς τα κατασκευάζουν. Καὶ γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ γράφῃ αὐτό, θὰ πῇ ὅτι ξεύρει τουλάχιστον τὰ κυριώτερα...

— Ἡ καὶ τὰ περισσότερα, διέκοψεν ἡ Ἀγάπη.

— Καὶ ἀκόμη μὲ μεγαλητέραν μου εὐχαρίστησιν — ἐξηκολούθησεν ἡ οἰκονόμος μου, — εἶδα ὅτι καὶ πολλὰ ἀγόρια κατεδέχθησαν νὰ καταιδῶν εἰς τὰ βασίλεια τῆς Μάρθας καὶ νὰ μου δώσουν συνταγὰς φαγητῶν, ποῦ θὰ τὰς ἐξήλυσεν κάθε νοικοκυρά. Ἐν' ἀγόρι μάλιστα, ὁ *Λοχίας Παλαύρας*, γράφει ὅτι θέλει πολὺ νὰ μάθῃ νὰ μαγειρεύῃ, διότι... (Ἐδῶ ἡ Μάρθα ἔφαξε καὶ εὔρε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Λοχία Παλαύρα*).

Διότι, λέγει, «μεθαύριον ποῦ θὰ πάγῃ στρατιώτης, πολλές φορές θάναγκασθῶ νὰ μαγειρεύω μόνος μου· καὶ δὲν θέλω νὰ δώσω εἰς τοὺς συστρατιώτας μου, ἀπὸ ἄγνοιαν καὶ αὐτῶν τῶν στοιχείων τῆς μαγειρικῆς, οὔτε θερμὸ νερὸ γιὰ ζουμί, οὔτε πετσί βρασμένο γιὰ κρέας! Θέλω νὰ τοὺς κάμω φαγητὸν τῆς ἀνθρωπιάς καὶ νὰ μὴ βλέπουν τὴν ὥραν πότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μου νὰ μαγειρεύω». — Εἶμαι καθο-

λοκληρίαν μὲ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ καλοῦ παιδιοῦ. Καὶ μήπως εἶνε μόνον διὰ τὸν στρατόν; Πόσαι περιστάσεις δὲν εἰμποροῦν νὰ παρουσιασθῶν ποῦ καὶ ὁ ἄνδρας πρέπει κατὰ νὰ εἰξεύρῃ ἀπὸ μαγειρεῖον! Ἐγὼ ἐγνώρισα ἕνα κύριον, ποῦ ὅταν ἦτο ἀρρωστὴ ἡ κυρία του, αὐτὸς ὠδηγοῦσε τὴν ὑπηρετρίαν νὰ μαγειρεύῃ. Τί ἔχασε, σὰς παρακαλῶ, ὁ κύριος αὐτός που ἡξεύρε ἀπὸ μαγειρικῆς; Ἰδοὺ που ἔτρωγε καλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ γυναῖκά του ἦτο ἀρρωστὴ. Δι' αὐτὸ λοιπὸν, κυρία μου Διάπλασις, χειροκροτῶ καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια...

— Σ' ἔχω καλὴ νὰ χειροκροτήσῃς μὲ τὸ ἕνα! διέκοψεν ὁ Ἀνανίας.

— Ὁ λόγος το λέει! ἀπήντησε ρίψασα λοζὸν βλέμμα πρὸς τὸν εὐφυλόγον ἡ Μάρθα. Χειροκροτῶ τὴν ιδεάν σας, κυρία μου. Ἄν ἕνα ἀγόρι — που δὲν ξεύρει γιὰ ἀπὸ μαγειρεῖο, εἰμπορεῖ νὰ πῇ ὅτι κατὰ τοῦ λείπει, ἕνα κορίτσι που δὲν ξεύρῃ νὰ μαγειρεύῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν, τουλάχιστον τὰ κυριώτερα, εἶνε ἀνάξιον νὰ λέγεται κορίτσι! (Ἐδῶ ἡ Μάρθα ὕψωσε τὴν φωνήν, ὡς νὰ ἦτο ὑπαίθριος ῥήτωρ).

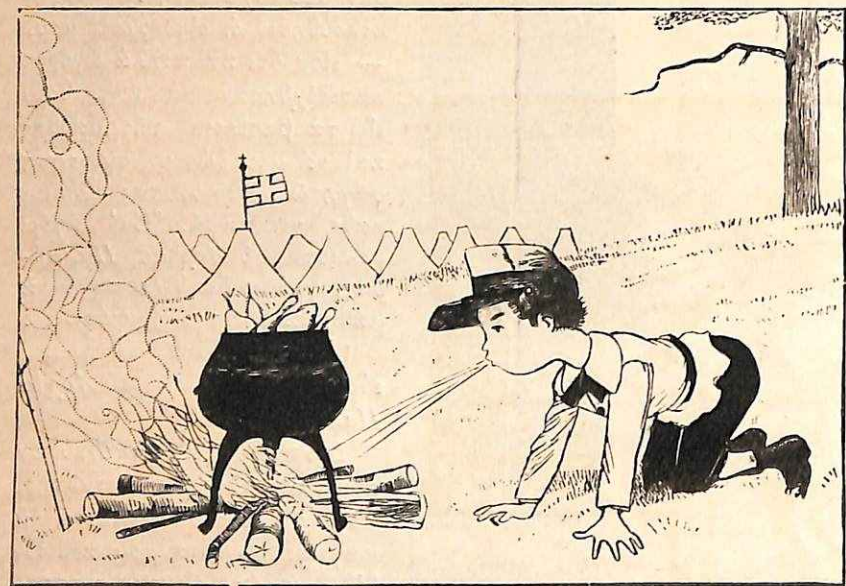
«Ὁ Ἀνανίας ἀναποδογύρισε τὸν σάκκον μὲ τὰ γράμματα εἰς τὸ τραπέζι τῆς Μάρθας» (Σελ. 226, στ. 6'.)

— Μὰ δὲν μου λές, γιατί φωνάζεις; τὴν ἠρώτησεν ἡ Ἀγάπη, — μὲ πολὺ ἤσυχον ἄλλως τε τὴν συνείδησιν, διότι ὄλαι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία ἀνακατεύονται εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Φωνάζω, εἶπεν ἡ Μάρθα, διότι ἤθελα ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια τῆς Διαπλάσεως νὰκούσουν αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς!

— Ἐ, ὅσω καὶ νὰ κοπιᾷς, δὲν θὰ το κατορθώσῃς αὐτό, εἶπεν ὁ Ἀνανίας γελῶν.

— Ὑπάρχει τρόπος νὰκούσῃ καὶ ἡ φωνὴ τῆς Μάρθας, ἔννοιά σου, εἶπα τότε ἐγώ. Καὶ ἡ Μάρθα ἔχει πολὺ δίκαιον. Εἴτε πτωχὴ εἴτε πλούσια μία κόρη, θὰ γίνῃ

«Πολλὲς φορές θάναγκασθῶ νὰ μαγειρεύσω μόνος μου». (Σελ. 227 στ. β'.)

μῖαν ἡμέραν ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Ἄν δὲν θὰ ἔχη μαγειρίσαν, θὰ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ τὴν ἀναπληρῶν ἡ ἰδία· ἂν θὰ ἔχη, θὰ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ τὴν διευθύνῃ, ὡς καλὴ νοικοκυρὰ. Ἀλλὰ οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο θὰ ἠμπορέσῃ νὰ κάμῃ ὅπως πρέπει, ἂν δὲν ἔχη τὴν ἀπαιτούμενην πείραν τοῦ μαγειρείου. Δι' αὐτὸ ἠθέλησα κατὰ τὴν εἰκονικωτάτην ἔκφρασιν τῆς Μάρθας, νὰ καταβάσω ὀλίγον τὰ παιδιὰ καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀντὶ τῆς ἐρωτήσεως, τὴν ὅποιαν ἔδωσα, προτιμώτερον θὰ ἦτο νὰ κάμω ἓνα ἄλλου εἶδους διαγωνισμόν: νὰ προσκαλέσω δηλαδὴ εἰς τὸ μαγειρεῖόν μου τὰ παιδιὰ, — ὅσα θὰ ἤθελαν νὰ διαγωνισθῶν, — νὰ τοὺς δώσω τὰ ἀπαιτούμενα ὕλικά καὶ νὰ τοὺς παραγγείλω νὰ κάμῃ καθένα χωριστὰ τὸ ἴδιον φαγητόν, νὰ βραβεύσω δὲ ἔπειτα ὅποιον ἢ ὅποιαν θὰ το ἔκαμνε καλλίτερα. — (Ἐδῶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία γελοῦν πολὺ δυνατὰ).

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Ἀνανίας, ἡ κρίσις θὰ ἦτο πολὺ εὐκολος καὶ εὐχάριστος... Κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἤθελα νὰ λείψω!

— Καὶ τί ἀστείον πού θὰ ἦτο! προσέθεσεν ἡ Ἐλπίς. Τὸ μαγειρεῖον θὰ ἦτο θέαμα, μὲ τόσους μικροὺς καὶ χαριτωμένους μαγείρους!

— Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτὸ δὲν γίνεται! καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ, κατέφυγα εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Β' Κυριακῆς, ὑπέθεσα ὅτι θὰ δώσω γεῦμα καὶ προσέκαλιστα τὰ παιδιὰ νὰ μου ὑποδείξουν τρία φαγητὰ τῆς ἀρεσκείας των καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς των. Ἐμπρὸς

λοιπόν, Μάρθα. Μὲ συγχωρεῖς πού σε διέκοψα καὶ λέγε τί ἀπάντησαν τὰ παιδιὰ.

— Ἀμέσως, κυρία μου. Θὰ μου ἐπιτρέψῃς ὅμως νὰ ρχίσω μὲ μίαν γενικὴν παρατήρησιν. Τὰ φαγητὰ πού μας στέλλουν τὰ παιδιὰ εἶνε τὰ περισσότερα πάρα πολὺ ἀλατισμένα. Ὁ Ἀνανίας με κατηγορεῖ ὅτι δὲν καταλαβαίνω πολὺ ἀπὸ ἀλάτι. Ἀλλὰ τὸν διαβεβαίω ὅτι, ὅταν πρόκειται περὶ μαγειρικοῦ ἁλατος, καταλαβαίνω καλλίτερα ἀπὸ αὐτόν. Σὰς λέγω λοιπόν ἐπισήμως ὅτι αἱ ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν εἶνε πολὺ ἐξυπναί, καὶ μερικαὶ μάλιστα τόσον ἐξυπναί, ὥστε καταντοῦν ἀλμυραί.

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἀνανίας.

— Ἐννοῶ ὅτι ἀπὸ τὰς εὐφυολογίας προτιμῶ τὰ πράγματα καὶ ὅτι ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς μου ἤρεσαν καλλίτερα ἐκεῖνα που εἶχαν συνταγὰς πραγματικὰς καὶ εὐσυνειδήτους φαγητῶν καὶ ὅχι ἐκεῖνα πού το ἀπέφευγαν αὐτὸ μὲ εὐφυολογίας.

— Αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε, εἶπα ἐγώ. Νομίζω ὅτι εἶνε καιρὸς νὰρχίσῃ ἡ ἀνάγνωσις.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία μου. Ἐχω ὅμως καὶ ἓνα παράπονον ἀκόμη: Πολλὰ ἀπὸ τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν ἦσαν τόσον κακογραμμένα, πού μου ἐπόνεσαν τὰ μάτια τῆς καίμενης... Γρη῏α γυναῖκα τώρα ἐμένα δὲν ἔπρεπε νὰ με λυπηθοῦν;... Βέβαια δὲν ἠμποροῦν ὅλοι νὰ γράφουν σὰν τὴν Βασίλισσαν Ταῖτοῦ π. χ. ἢ σὰν τὴν Χρυσὴν Ἀμμουνδιὰν ἢ σὰν τὴν Ἀρεμώρην ἢ σὰν τὸν Π. Παπαθωμόπουλον, κλπ. πού τὰ γράμματά των εἰμπορεῖ νὰ τα διαβάσῃ καὶ ἓνας στραβός! Ἀλλὰ ὅσοι δὲν εἶνε φύσει καλλιγράφοι, ἄς μὴ γράφουν τοῦλάχιστον βιαστικά. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Καλὰ, Μάρθα. Θὰ συστήσω εἰς τὰ παιδιὰ νὰ γράφουν ἄλλοτε καθαρώτερα. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

— Ὅριστε λοιπόν· ἐδῶ εἶνε τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν. Τὰ ἔκαμα, καθὼς βλέπετε, δύο μεγάλους σωρούς. Εἰς τὸν ἓνα ἔβαλα ὅσα παιδιὰ ἀπάντησαν καθ' εἰς τὴν ἐρώτησίν μας καὶ ὑπέδειξαν τὰ τρία φαγητὰ μὲ τὰς συνταγὰς των· εἰς τὸν ἄλλον ἔβαλα τὰ παιδιὰ που ἀπάντησαν μεταφορικῶς, ἢ ἀπέφυγαν νὰπαντήσουν, μ' εὐφυολογίας. Ἀλλ' ὁ πρώτος σωρός, καθὼς βλέπετε, εἶνε πολὺ ὀγκωδέστερος. Ἐμπρὸς λοιπόν, Ἀνανία. Ἐγὼ εἰδιβάλα ὅλη τὴ νύκτα. Διάβασε τώρα σύ.

Ἐδῶ ἐτελείωσεν ἡ εἰσήγησις τῆς Μάρθας καὶ ἤρχισεν ἡ ἀνάγνωσις. Ἐπειδὴ ὁ Ἀνανίας ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰἀναγνώσῃ τὰς ἐπιστολὰς τοῦ δευτέρου σωροῦ — ἴσως ἐπειδὴ τοῦ ἀρέσουν αἱ εὐφυολογίαι, — τὸν πρῶτον ἀνέγνωσαν ἐκ περιτροπῆς αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλπίς, Πίστις καὶ Ἀγάπη.

Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ πρώτου σωροῦ εἶνε τόσον πολλαί, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τας ἀναφέρω ὅλας. Θὰ περιορισθῶ λοιπόν κατ' ἀνάγκην εἰς τὰς κυριωτέρας:

Ἡ Ἐλκωνιάς Παρθένος κάμνει εἰς τὴν ἀρχὴν δύο ἐξομολογήσεις, αἱ ὁποῖαι πολὺ τὴν τιμοῦν. 1ον ὅτι τῆς ἀρέσουν ὅλα τὰ φαγητὰ. 2ον ὅτι εἰξεύρει ὅλα πῶς κατασκευάζονται. Εὐγε, κορίτσι μου! Δὲν εἰξεύρετε πῶς δὲν μάρεσκουν τὰ κακοσυνειθισμένα ἐκεῖνα παιδιὰ που εἶνε δύσκολα εἰς τὸ φαγητόν καὶ κάμνουν ἓνα σωρὸ νάξια καὶ δὲν τοὺς ἀρέσει τοῦτο καὶ δὲν τοὺς ἀρέσει ἐκεῖνο. Τί βάσανον,

Θεὲ μου, δι' ἓνα σπῖτι! Σὰς βεβαιῶ ὅτι ἂν ἦσαν ἔτσι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, δὲν θὰ τας ἐκρατοῦσα στιγμὴ μαζί μου. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτο εἶνε πλέον ἀξιέπαινος ἡ Ἐλκωνιάς Παρθένος ὅτι εἰξεύρει καὶ πῶς κατασκευάζονται ὅλα, ὥστε κάθε τι πού τῆς ἀρέσει εἰμπορεῖ ἐν ἀνάγκῃ νὰ το κάμῃ καὶ μόνη τῆς! Φαίνεται ὅμως ὅτι καλλίτερ' ἀπὸ ὅλα κάμνει: 1ον Κρέας πλακί. 2ον Πιλάφι κρούστα. 3ον Κολοκυθάκια μὲ παρμεζάναν καὶ... καλὴν ὄρεξιν.

Ὁ Πτερωτὸς Πήγασος, φίλος καθὼς φαίνεται τῆς διέθους μαγειρικῆς, μοῦ συνιστᾷ μὲ ἀκριβεστάτας συνταγὰς καὶ θερμότητους ἐπαίνους 1ον τὴν μπουγιαμπέσαν, φαγητὸν γαλλικόν, ὅλῳ ἀπὸ θαλασσινὰ (πέρκες, χάνους, σκορπιούς, γίλους, κογχύλια, μελάνουρα, λιθρίνια, μπαρμπούνια, ἀστακοὺς, καραβίδες, κλπ.), 2ον τὸ Carry à l'indienne, φαγητὸν Ἰνδικόν καὶ 3ον τὸ Παστίτσο μακαρόνια μὲ κοτόπουλο, φαγητὸν ἰταλικόν.

Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶνε τόσον μελαλιδικὴ καὶ πολυέσθη ἡ τροφή τοῦ Πηγᾶσου! εἶπεν ἡ Ἀγάπη. Ἀς το μάθουν λοιπόν τώρα οἱ ποιηταί..

Καὶ ἄς πάρουν τὰ μέτρα των, συνεπλήρωσεν ὁ Ἀνανίας.

Ἡ Μαρουσιώτισσα, ἀφ' οὗ μᾶς δίδῃ τὰς συνταγὰς μιᾶς σούπας μὲ χορταρικά, ψαριοῦ μαγιονέζας καὶ μπεκάτσας σαλμί, προσθέτει πονηρῶς ὅτι αὐτὰ τὰ τρία εἰξεύρει ἢ τοῦλάχιστον νομίζει ὅτι εἰξεύρει πῶς τα κατασκευάζουν, διότι δὲν ἤθελε νὰ μου γράψῃ φαγητὰ, τὰ ὅποια ποτέ τῆς νὰ μὴν εἶδε αὐτῶς ἴσως κάμουν μερικαί.

Ἡ Κερκυραϊκὴ Μελισσα ἔχει πολὺ λεπτὸ γούστο, ὁμολογουμένως, κατορθώνει δὲ μὲ μόνην τὴν συνταγὴν νὰ σε κάμῃ νὰ νομίζῃς ὅτι τρώγεις τὰγαπημένα τῆς φαγητὰ: 1ον Ὅρνιθα λευκὴν (ὅχι αὐτὸ μαγειρεῖον θὰ ἦτο θέαμα μὲ τόσους προοίμιον, μᾶς διδάσκει πῶς κατασκευάζονται τὰ μικροὺς χαριτωμένους μαγείρους! (Σελ. 228 στ. α'.)) 2ον Πτερά, ἀλλὰ μὲ λευκὴν σάλτσαν), 3ον Ἐλαφρὰν ὁμελέτταν καὶ 3ον Κουτιά ψωμιοῦ παραγεμιστὰ (αὐτὸ δὲ εἶνε πού εἶνε!).

Ἀλλὰ καὶ τὸ γούστο τοῦ Ἀδρ-Κιχῶτη, ὡς πρὸς τὴν ἰδιορρυθμίαν τοῦλάχιστον, δὲν πηγαίνει ὀπίσω. Ὁ ὁμῶνμός τοῦ ἥρωος τῆς Μάχης ἦτο τόσον λιτοδιαίτος, ὥστε μόνον τὸ Σάββατον ἔτρωγεν αὐγὰ τηγανητὰ, τὴν δὲ Κυριακὴν, ὡς ἔκτακτον πολυτέλειαν, κανένα περιστέρι ἀπὸ τὸν περιστερεῶνά του. Ἀκούσατε τώρα τί θέλει ὁ ἰδικός μου Ἀδρ-Κιχῶτης: Ψάρι ροσμπίφ, κρέας μὲ οὐγγρικὴ σάλτσα, αὐγὰ παραγεμιστὰ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ τοῦ Ἀδρ-Κιχῶτη αἱ συνταγαὶ εἶνε τέλειαι. Ἄλλως τε καθὼς με πληροφορεῖ διὰ χωριστῆς ἐπιστολῆς, οἱ καλοὶ τοῦ γονεὺς τον εὐσυνείθισαν νὰ τρώγῃ—τί λαμπρὰ συνήθεια! τὸ ξαναλέγω,—ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ.

Καλὰς, πολὺ καλὰς συνταγὰς φαγητῶν συνειθισμένων καὶ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Μάρθας ἀνθρωπινῶν, μοῦ ἔστειλαν καὶ αἱ φίλαι μου: Αὐρα τοῦ Φαλήρου, Χρυσὴ Βροχή, Ἀρεμώρη, Βασίλισσα τῆς Ἰθάκης, Χρυσὴ Ἀμμουνδιὰ καὶ λοιπαί, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, καθὼς καὶ ὁ φίλος μου Περικλῆς Δ. Σκέφερης, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ὁποίου ἔχει καὶ μερικὰς εὐφυεῖς παρεκβάσεις.

Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ μακρὰ, ἀλλ' ἀρκετὰ ὀρεκτικὴ ἀνάγνωσις τοῦ πρώτου σωροῦ, ἐκάμαμεν μίαν μικρὰν διακοπὴν καὶ διάφορα σχέδια μελλόντων συμποσίων, γαργαλισθέντες ἀπὸ τὰς τόσας συνταγὰς· μετ' ὃ ὁ Ἀνανίας ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ δευτέρου σωροῦ. Ἐδῶ πλέον ἐξερχόμεθα ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς τυπικότητος. Οἱ μικροὶ μου φίλοι ἀπαντοῦν μὲ περισσοτέραν ἐλευθερίαν, λαμβάνουν δὲ ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν ἐρώτησίν μου νὰ ἐπιδείξουν ὅχι μόνον τὰς μαγειρικὰς τῶν γνώσεις ἢ τὰς οἰκιακὰς τῶν ἀρετὰς, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμά των — πολλοὶ δὲ μόνον τὸ τελευταῖον (ἰδίως πρὸς μεγάλην ἀγαλλίασιν τοῦ Ἀνανία).

Καὶ ἀπὸ τὸν σωρὸν αὐτὸν θὰ ἐκλέξω πάλιν τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις:

Ἡ Βασίλισσα Ταῖτοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Ἀβυσσινίαν:

Ἀγαπητὴ μου κυρὰ-Μάρθα,

αὐχάριστῃς ἐκ μέρους μου

τὴν ἀγαπητὴν μου Διάπλαιν ἡ ὁποία ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μας κἀνὲν τραπέζιν· ἀλλὰ ἐπειδὴ δυστυχῶς δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ παρευρεθῶ (διότι, καθὼς εἰξεύρεις εἶμαι πολὺἀσχολος αὐτὸν τὸν καιρὸν, ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου μὲ τοὺς ἐυλογημένους τοὺς Ἰταλοὺς), διὰ τοῦτο θὰ σου στείλῃ μόνον τρεῖς συνταγὰς φαγητῶν. Εἰς ἡμᾶς ἐδῶ ἀρέσουν πολὺ, καὶ ὁ καίμενός μου ὁ Μενεῖλιν ὅταν τα τρώγῃ γλύφει καὶ τὰ δάκτυλά του· δὲν εἰξεύρω τώρα ἂν ἐσεῖς οἱ εὐρωπαῖοι τρώγετε τοιοῦτου εἶδους φαγητὰ, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τα περιφρονήσετε πρὶν τὰ δοκιμάσετε. Πολὺ σωστόν!

Καὶ ἡ Α. Μεγαλειότης, μετὰ τὸ εὐφύες αὐτὸ μᾶς διδάσκει πῶς κατασκευάζονται τὰ μικροὺς χαριτωμένους μαγείρους! Γκιουβαρλάκια μὲ τραχανᾶν, τὰ Παπουτζάκια μελτσάνες καὶ τὸ παραγεμιστὸ Φιλέτο. — Μὰ νὰ εἶνε ἄρα γε καθαρῶς ἀβυσσινιακά αὐτὰ τὰ φαγητὰ; Ἡ Μάρθα τοῦλάχιστον πολὺ ἀμφιβάλλει.

Ὁ Γερραῖος Καλλικρατὶδῆς ὑπεραγαπᾷ τὸ πιλάφι, τὰ κεφτεδάκια καὶ τὸ ρόστον, (ἔ, κ' ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ αὐτό!) Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤξευρε πῶς το κατασκευάζουν, ἀρκεῖται νὰ μου διηγηθῇ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὅποιαν τ' ἀγαπᾷ. Καὶ ἡ διήγησις του εἶνε πολὺ ψυχολογικὴ. Μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν, προσελθούσαν ἀπὸ παρακοήν, καὶ μετὰ μακροτέραν διαίταν ἀναρρώσεως, καθ' ἣν ἔτρωγεν ὠρισμένα μόνον φαγητὰ, (γάλα, ζωμόν, αὐγὰ, μπιφτεκάκια), καὶ τὰ ὅποια εἶχε σιχαθῇ πλέον, τὴν πρώτῃν ἡμέραν πού ἐκάθισεν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν τραπέζιν, ὡς ὑγιὲς πλέον, ὡς ἴσος πρὸς ἴσους, ἔφαγε πιλάφι, κεφτεδάκια καὶ ρόστον. Ἀπὸ ἐκεῖνην λοιπόν τὴν ἀλησμόνητον Κυριακὴν, αὐτὰ

Τὸ μαγειρεῖον θὰ ἦτο θέαμα μὲ τόσους προοίμιον, μᾶς διδάσκει πῶς κατασκευάζονται τὰ μικροὺς χαριτωμένους μαγείρους! (Σελ. 228 στ. α'.)

τά φαγητά του άρέσουν περισσότερο από όλα τὰ άλλα !
— «Ω, τὸ εὐρίσκω φυσικώτατον, εἶπεν ἡ Ἀγάπη καὶ κανεὶς δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην.

Μὲ τὸν ἴδιον πειστικὸν τρόπον καὶ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου μὲ ἐξηγεῖ διὰ τί τῆς ἀρέσει πολὺ τὸ... κρασί. (Πῶ, πῶ, καὶ νὰ το μάθῃ ὁ Χαλασμός Κόσμου!) Ἐγεννήθη, λέγει, πολὺ ἀδύνατη καὶ ὁ ἰατρός διέταξε τὴν μητέρα τῆς νὰ τῆς κάμνῃ λουτρὰ ἀπὸ κρασί. Ἦτο δὲ πολὺ μικροῦλα, βρέφος σχεδόν, ὅταν ἡ μητέρα τῆς διὰ νὰ τὴν δυναμώσῃ, ἐκτὸς τῶν λουτρῶν αὐτῶν, ἀπὸ ὑπερβάλλοντα ζῆλον, τῆς ἔδιδε καὶ κουταλιτσες κρασί. «Ἐ, εἶνε πολὺ φυσικὸν νὰ το ἀγαπᾷ τώρα ποῦ νὰ τρελαίνεται. «Τὶ νὰ σου πῶ, Διάπλασις μου, γράφει ἅμα ἔχῃς κρασί εἰς τὸ τραπέζι σου, ἀδιαφορῶ δι' ὅλα τὰ ἄλλα. Πολὺ δὲν πίνω, μὴν τρομάζῃς· ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ λίγο ποῦ πίνω, τὸ πίνω μὲ τόσην εὐχαρίστησιν, ὥστε πίνουσα ὅλον ἐνθυμούμαι τὸ ρητὸν τῆς Γραφῆς : *Καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.*»

— Μπᾶ τὴν Μαριδίτσα τοῦ Φαλήρου, καὶ κρασομὰνα !

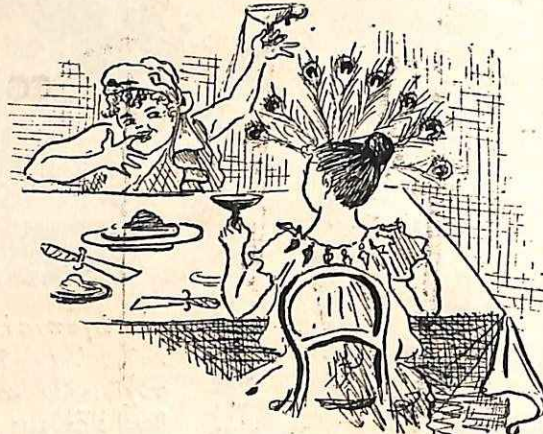
ἀνέκραξεν ἐν μέσῳ γενικῶν γελῶτων ὁ Ἀνανίας. Αὐτὴ λοιπὸν θὰ ἤμπορῇ νὰ λέγῃ κυριολεκτικῶς ἀνὰ τὴν θάλασσα κρασί.

— Εἶνε ὅμως πολὺ ἀξέπαινος, ποῦ ἐν ᾧ το ἀγαπᾷ τόσον, κρατιέται καὶ πίνει ὀλίγον, εἶπεν ἡ Ἀγάπη.

— Καὶ ἂν το ἀγαπᾷ δὲν πταίει αὐτὴ, εἶπεν ἡ Μάρθα. Ἄς μὴ τῆς ἔκανε κρασολουτρά ἡ μητέρα τῆς !

Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον μία ἄλλη φίλη μου, ἡ Ἀρθρὰ Ἀροῖς, μὲ ἐξηγεῖ διατὶ ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητά τῆς ἀρέσει περισσότερο ὁ ζωμός, (περίεργος προτίμησις ἀλήθεια ;) εἶνε πολὺ καλὰ ἐξευρημένος, ἂν ὄχι ἀληθής. Ἡ διήγησίς τῆς ἐξ ἄλλου εἶνε ἀρκετὰ ζωηρὰ καὶ δραματική. Μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα κοριτσάκι πτωχόν, ρακένδυτον καὶ πεινασμένον ποῦ ἐμβόηκε εἰς τὸ σπῆτι τῆς, νὰ ζητιανεύσῃ, ἔδωκε τὸν ζωμόν τῆς, ὁ ὁποῖος δὲν τῆς ἤρεσε. Τὸ πεινασμένον κοριτσάκι ἐζωρογνήθη ἀπὸ τὸν ζωμόν ἐκεῖνον, διηγήθη τὴν ἱστορίαν του εἰς τὴν Ἀρθρὰν Ἀροῖς, τῆς ἐκίνησε τὸν οἶκτον καὶ τὴν ἔκαμε νὰ το παρακαλέσῃ νὰ ἔρχεται καθ' ἡμέραν εἰς τὸ σπῆτι τῆς διὰ νὰ τῇ δίδῃ τὸν ζωμόν τῆς, νὰ τρῶγῃ αὐτὸ καὶ νὰ πηγαίνῃ καὶ εἰς τὴν γραῖαν ἀσθενῆ κυροῦλαν του. Ἰδοὺ πραγματικῶς μία εὐαίσθητος ψυχὴ καὶ μία πολὺ ἀξέπαινος πράξις ! Ἰδοὺ ὅμως καὶ μία περίεργος συνέπειαι : Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Ἀρθρὰ Ἀροῖς ἠγάπησε τὸν ζωμόν τῆς, διὰ τοῦ ὁποῖου ἔσωσε δύο δυστυχισμένας ὑπάρξεις καὶ ἔλαβεν ἐν πολὺτιμον διδάγμα : ὅτι δηλαδὴ ὑπάρχουν δυστυχισμένοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον, μὴ ἔχοντες νὰ φάγουν οὔτε ψωμί, καθ' ὃν χρόνον ἄλλοι πλούσιοι, ἔχοντες ἐν ἀφρονίᾳ τὰ καλλίτερα φαγητά, τὰ περιφρονοῦν καὶ κάμνουν τὸν δύσκολον, (πράγμα ἀτοπώτατον). Καὶ μετὰ τὴν διήγησιν ἡ Ἀρθρὰ Ἀροῖς δὲν λησμονεῖ νὰ μᾶς εἴπῃ πῶς κατασκευάζεται ὁ ζωμός, πῶς τὰ μακαρόνια καὶ πῶς τὸ ψητὸν μὲ τὰς πατάτες.

Μὲ τὴν Ἀρθρὰν Ἀροῖς συμφωνεῖ καὶ ὁ Λέων τῆς

«Ὁ καίμενος μου ὁ Μενεῖλιν ὅταν τὰ τρώγῃ γλύφει τὰ δάκτυλά του». (Σελ. 229, στ. 6'.)

Ἀφρικῆς, λέγων : «Φαντάσου μίαν οἰκογένειαν ἀπὸ μητέρα καὶ ἀπὸ τέσσαρα-πέντε ὄρφανὰ, τὰ ὁποῖα νὰ κλαῖουν, νὰ τῆς ζητοῦν ἄρτον καὶ ἐκεῖνη νὰ μὴν ἔχῃ νὰ τοὺς δώσῃ. Τότε πηγαίνω ἐγὼ καὶ τοὺς δίδω ἓνα φαγητόν. Ὡ ! ἐκεῖνο τὸ φαγητόν θὰ μου ἀρέσῃ καλλίτερον ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα». Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον πιάτον. Ἰδοὺ καὶ τὸ δεύτερον : «Φαντάσου ἀκόμη νὰ εἶσαι εἰς τὸ κυνήγι μὲ δύο φίλους σου. Νὰ εἶνε καλοκαῖρι, ζέστη φοβερή. (Ἐγὼ μὲ τὴ ζέστη δὲν θὰ ἐπήγαίνα ἔστὸ κυνήγι· ἄς εἶνε). Νὰ καθήσῃς τὸ μεσημέρι ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἓνα πλάτανον ἐπὶ τῇ δροσίᾳ καὶ νὰ τύχῃ κοντὰ σου κρῦο-κρῦο νερό. (Ὡραῖα!) Ἐκεῖ πεθαμένος ἀπὸ τὴν πείνα νὰ βγάλῃς τὴν πέριδικα, ποῦ ἐσκότωσες πρὸ ὀλίγου, νὰ τὴν περάσῃς ἐπὶ τὴν τουφεκόβεργα...»

— Ἀφ' οὗ τὴν μαδίσης βέβαια ! διέκοψεν ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ τοῦ Ἀνανία.

« νανάψης φωτιά καὶ νὰ τὴν ψήσῃς. Νὰ ἔχῃς καὶ μαῦρο ψωμί ἔ ; Ἀριστοτέγγημα ! » Τὸ δὲ τρίτον φαγητόν τοῦ Λέοντος τῆς Ἀφρικῆς εἶνε... ἓνας ἀπλοῦς συλλογισμός.

«Εἴμεθα φίλοι, Διάπλασις, — λέγει, — οἱ φίλοι συμφωνοῦν, ἄρα καὶ ἡμεῖς συμφωνοῦμεν. Ὡστε νὰ εἶσαι ὑπερβεβαία ὅτι τὸ φαγητόν ποῦ σου ἀρέσει· περισσότερο ἐσένα, αὐτὸ ἀρέσει καὶ ἐμένα».

— Ὁρκίζομαι, εἶπα γελῶσα, ὅτι ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι θὰ ἐσυμφωνοῦσα ὡς πρὸς τὸ φαγητόν μὲ ἓνα Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς. Ὁφείλω ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι μοῦ κάμνουν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ χάρις τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ὁραία Κέρκυρα μοῦ προτείνει ἐν γεῦμα εἰς τὴν ἐξοχὴν, ποιητικώτατον καὶ ἑλληνοπρεπέστατον, μὲ τρυγόνια τῆς Βάρης πιλάφι, μὲ ψάρια τοῦ Φαλήρου ψητά, (μὴν κιβρινίζῃς Μαρίδα τοῦ Φαλήρου !) καὶ πάντων μὲ παλλικαρίσιο ἄρνι εἰς τὴν σούβλαν. Καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ τα φάγωμεν, λέγει, εἰς τὸ μαγειρικώτατον Δαφνί, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πεύκων, καθήμενοι σταυροπόδι καὶ τραγουδοῦντες τὸ «Μαῦρ» εἶνε ἡ νύχτα ἔστὰ βουνά». Καλὸ, ἔ ;

Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἁρνιού, ἄς ἀναφέρω ἐδῶ τὴν φίλην μου Ἀντιόπην, ἡ ὁποία καταναλίσκει ὅλην τὴν τὴν ἐπιστολὴν ἐξυμνοῦσα μὲ πρωτότυπον λυρισμὸν τὸ ἄρνισιο μπουῖτι, αὐτὸ, λέγει, ποῦ ἡ φίλη τοῦ κ. Φαίδωνος Ζουλιῆ θὰ ἔλεγε gigot. Καὶ προσθέτει «Ἀχ ! πῶς μοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ ψητὸ ! Εἶμαι ἱκανὴ μόνη μου ἀπὸ φέτα σὲ φέτα νὰ φθάσω ὡς τὸ κόκκαλο...»

— Ἐδῶ εἶνε ποῦ τὸ μαχαῖρι φθάνει ὡς τὸ κόκκαλο ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνανίας, εὐθυμότερος, καθὼς βλέπετε σήμερον παρὰ ποτε.

«Ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἔχῃς εἰς τὸ τραπέζι σου καὶ μὴ σε μέλῃ γιὰ τίποτε ἄλλο ! Ὅθ' εἶνε ἡ χαρὰ ὅλων τῶν μικρῶν συνδαιτυμόνων σου ! » Ὅθ' δοκιμάσω, Ἀντιόπη, πρὸς χάριν σου. Καὶ δὲν φοβοῦμαι ἀποτυχίαν, διότι ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία — μία φοβερά πλειονοψηφία μπουτοφάγων, — εἶδειξαν μεγάλον ἐνθουσιασμόν.

Ἀλλὰ δὲν ἐτελειώσαμεν ἀκόμη μὲ τὸ ἄρνι. Τὸ ἄρνι

τῆς σούβλας ψάλλει καὶ ἡ Ἀύρα τοῦ Ἀρίστορος, ἀλλὰ θὰ ἰδῇτε μὲ ποῖαν τέχνην. Πρῶτα-πρῶτα ὅμως ὁμολογεῖ ὅτι ἀπὸ τὰ φαγητά προτιμᾷ τὰ γλυκίσματα καὶ εἰς αὐτὰ εἶνε εἰδικώτερα, διότι βοηθεῖ τὴν μητέρα τῆς (ὡς καλὴ κόρη βέβαια) εἰς τὴν κατασκευὴν των.

— Διὰ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ βοηθήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν κατάλυσιν των ! εἶπεν ὡς ἐν παρενθέσει ὁ ἀδιόρθωτος Ἀνανίας.

Ἐν τούτοις ὅμως δὲν εἴμπορεῖ νὰ ρηθῇ ὅτι καὶ τὸ ψητὸ μπιρζολάκι, ὅταν μάλιστα εἶνε ζεστὸ (μὰ τρώγεται, Παναγία μου, τὸ κρῦο ;) καὶ ὅταν μάλιστα ἐπιστρέφῃ ἀπὸ τῆς σχολαίας, καὶ ὅταν μάλιστα συνοδεύεται ἀπὸ πουργεῖ πατάτες (τὸ μπιρζολάκι δηλαδὴ) τῆς ἀρέσει ἀρκετά. Τὸ πουργεῖ, καθὼς τῆς εἶπεν ἡ μαμμὰ, (καὶ βέβαια δὲν τὴν ἐγέλασε), τὸ κατασκευάζουν μὲ γάλα καὶ μὲ πατάτες. Δηλαδὴ ἀφοῦ βράσουν πολὺ τὰς πατάτες, ρίπτουν λίγο-λίγο τὸ γάλα καὶ τὰ ἀνακατεύουν πολλὴν ὥραν ὡς νὰ γίνῃ μιὰ ζύμη κλπ. κλπ. Ἀλλ' ἀπὸ ὅλα περισσότερο — ἐδῶ νὰκούστετε ! — τῆς ἀρέσει ἓνα φαγητόν ἀπὸ ἑφαγα, λέγει, μιὰ φορὰ, μὰ μόνον μιὰ φορὰ, ὅταν ἔζη ὁ μακαρίτης ὁ παπποῦς μου, εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τί καλὸς ὁ καίμενος ὁ παπποῦς μου ! Ἐλλῆν σωστὸς καὶ με ἀγαποῦσε πολὺ, διότ. ἦμουν ἡ πρώτη του ἐγγονή. . . Τὸ φαγητόν αὐτὸ λοιπὸν τὸ λέγουν σούβλα. Πῶς το ἔκαμαν δὲν εἰξεύρω· θυμοῦμαι τώρα ὅμως πῶς ἔβλεπα ἓνα μικρὸ σφαγμένο ἁρνάκι, περασμένο εἰς ἓνα χονδρὸ μακρὸ ξύλο νὰ γυρίζῃ ἀδιάκοπα ἐμπρὸς εἰς ἓνα λάκκον γεμάτον ἀπὸ φωτιά. «Ὡ, δὲν εἰξεύρω, δὲν εἰξεύρω μὲ τί τέχνη ἐκεῖνο τὸ ἁρνάκι ἐγίνε τόσῳ νόστιμο... Ἐκαθήμεθα κάτω ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐκείνους πλατάνους, σειρὰ-σειρὰ φυτευμένους, κοντὰ εἰς ἓνα ὠραιότατο ποταμάκι... Ἐφάγαμεν μὲ μεγάλῃ ὀρεξὶν καὶ ἔπειτα ἐτραγουδήσαμεν μαζί μὲ τὸν παπποῦ μου ἓνα τραγουδι ἀγαπημένο του, τοῦ παλαιῦ καιροῦ... Ἄ, κυρὰ Μάρθα μου, τί νὰ σου πῶ ! Ἄν δὲν ἐφοβούμην μὴν παραβῶ τοὺς ὅρους, θὰ ἐφώναζα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν : «Σούβλα καὶ μόνον σούβλα ! » Ἀλλ' ὄχι, αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται : Καὶ λοιπὸν τώρα θέλω : α' μπιρζολάκι, β' πουργεῖ καὶ γ' δύο κομματάκια σούβλα, — μὰ καθὼς ἐκεῖνη τοῦ μακαρίτη τοῦ παπποῦ μου ! »

Καὶ τώρα θὰ το πιστεύσετε, ἂν σας πῶ ὅτι ἡ Μάρθα ἦταν δακρυσμένη ; Μὰ γιὰτί λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἔξυπνο καὶ παιδρὸ γραμματάκι, ποῦ ὁμιλεῖ ὅλῳ γιὰ φαγητά, νὰ συγκινήτῃ ἔτσι ; Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Αὔρα τοῦ Ἀρίστορος !

Νὰ τώρα καὶ ἓνα ἄλλο ἄρνι, — ἐν' ἁρνάκι ἐπὶ τὰ μόλις ἐπὶ τῶν, ὁ μικρὸς μου φίλος Νικόλαος Θ. Δημητρόπουλος. Αὐτὸς ἀνταποδίδει ἀμέσως τὰ ἴσα καὶ με προσκαλεῖ ἀφελέστατα εἰς τὴν ἐξοχὴν — μὰ μιὰ ἐξοχὴ γεμάτη ἀπὸ λουλούδια καὶ ἀπὸ δένδρα. — Ἐκεῖ θὰ εἶνε ἐννοεῖται, καὶ ὁ πατέρας του καὶ οἱ ἀδελφοὶ του. Ἐκεῖ εἰς τὴν σκιὰ ἐνὸς ὑπερυψήλου δένδρου, θὰ νάψωμεν χαμόκλαδα. Ἐκεῖ θὰ ψή-

σωμε ἓνα μικρὸ ἁρνάκι σφαγμένο ἀπὸ βραδὺς (τὸ καίμενο !) Ἐκεῖ θὰ καθήσωμε νὰ ροκανίσωμε τὸ τρυφερό του κρεατάκι· ἐκεῖ θὰ πιοῦμε νεράκι δροσερό· ἐκεῖ θὰ πιοῦμε χρασάκι γλυκὸ, καὶ ὕστερα — φυσικά, — θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ τὸ γλέντι καὶ ὁ χορὸς.

— Ἄ, νὰ πᾶμε χωρὶς ἄλλο, Διάπλασις ! εἶπον ἐν χορῷ αἱ μικρότεραι ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία.

— Σιωπὴ, εἶπα· ἐσεῖς δὲν εἴσθε προσκαλεσμένες.

Καὶ ἄλλος πάλι μὲ τὸ ἄρνι : ὁ Παγωμένος Ὁκεανός. Ἀκούσατε τί ζητεῖ αὐτός : α' πιάτο, διάφορα σαρακοστιαρά, πρὸς μνήμην τῆς τόσον εὐχαρίστου Σαρακοστῆς. β' πιάτο, ἄρνι τῆς σούβλας, πρὸς μνήμην τοῦ Πάσχα· γ' πιάτο, ὠραία τυρόπηττα πρὸς μνήμην τῆς Τυροφάγου. — Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἁρνιού τῆς σούβλας, τὸ ὁποῖον εἰξεύρει πῶς κατασκευάζεται δὲν δίδει ἄλλην συνταγὴν μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι δὲν εἶνε μάγειρος. Καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον ἀγαπᾷ τὸ ἄρνι τῆς σούβλας.

Ἄρνι τοῦ ἀνάγνωσμα συνέχεια καὶ τέλος. Ἡ Ἀφρὴ, ἂν καὶ μαγειρικῶς πηγαίνῃ καλλίτερα μὲ τὸ χοιρινόν, ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ἄρνι τῆς σούβλας, «τὸ ὠραῖον καὶ ἑλληνοκωτάτον αὐτὸ φαγητόν, ἂν μάλιστα τὸ γεῦμα γίνῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν» ἀλλὰ μοῦ ἀραδιάζει καὶ ἓνα σωρὸ φαγητὰ τοῦ γούστου τῆς : ντολμάδες μὲ κλιματόφυλλα καὶ γιαοῦρτι (ἀπόλαυσις, λέγει, καὶ βλέπει τὴν Πίσσαν νὰ γλύφεται ἀπὸ τώρα) κοτελέτες, μουςακᾶν, ψάρι φρέσκο (τὸ ὁποῖον προτιμᾷ — ὅπως δὲ καὶ ἐγὼ, — μὲ μαγιονέζαν,) χαλβᾶν ἀπὸ σιμιγδάλι καὶ τσίρους παχῆς (καὶ μὴ πρὸς βάρους, λέγει, ἐνὸς μικροῦ μου φίλου !) Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κακὰ ἐμπλέξε μὲ τὴν μαγειρικὴν ἡ Ἀφρὴ. Ἡ ἐρώτησίς μου τὴν ἔκαμε νὰ καταβῇ (φαίνεται διὰ πρώτην φοράν) εἰς τὸ μαγειρεῖν καὶ νὰ τα κάμῃ θάλασσα, (ἀπὸ τὸ πολὺ ἀλάτι) πρὸς μεγάλην στενοχωρίαν τῆς μαγειρίσσης. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν ἐκτοτε ἐπισκέπτεται τακτικὰ τὸ μαγειρεῖον, διότι βέβαια μὲ μίαν ἐπισκεψὴν δὲν κατάρθωσεν καὶ μεγάλα πράγματα· εἶμαι ὅμως καταγοητευμένη ἀπὸ τὴν ὠραίαν τῆς ἐπιστολὴν. Ἀκούσατε ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἀρχήν. «—Μπᾶ, Χριστέ καὶ Παναγία ! καλέ, μοῦ χάλασες τὸ φαῖ. Μπᾶ κακὸ ποῦ μούρθε !—Αἱ δὲν πειράζει, Κατερίνα μου, ἐγίνε λιγάκι ἀλμυρὸ· μὰ δὲν θὰ σε μαλώσῃ κανεὶς.—Ἄκου ! λίγο ἀλμυρὸ ! καλέ αὐτὸ ἐγίνε λύσσα, ὦ συμφορά μου ! ὦ συμφορά μου !—(Αὐτὸς ὁ διάλογος ἐγένετο προχθὲς μεταξύ ἐμοῦ καὶ τῆς καλῆς μας μαγειρίσσης, τῆς Κατερίνας, προσελάμβανε δὲ χαρὰ καὶ ἀρκετὰ κωμικοτραγικὸν μὲ τὴν νησιώτικην προφοράν, μὲ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἀγανάκτησιν, μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ μαγειρίσά τα ἔλεγεν αὐτά.)—Μὰ, Κατερίνα μου, μᾶς ἔχει γεῦμα ἡ Διάπλασις καὶ ἡ Μάρθα μᾶς...—Καλέ τί Ἀδιάπλασις ; καλέ τί Ἀμάρθα ; ποῖός τους ἀνακατεῖ, ποῖός τους ἔβαλε στῆς κατσαρόλες μου ;—Ἐστάθῃ ἀδύνατον νὰ παραστήσω εἰς τὴν ἀγαθὴν Κατερίναν περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἡ ἀγαθὴ πλὴον, καλὴ μου Μάρθα, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν κουζίνα τῆς, χωρὶς νὰ

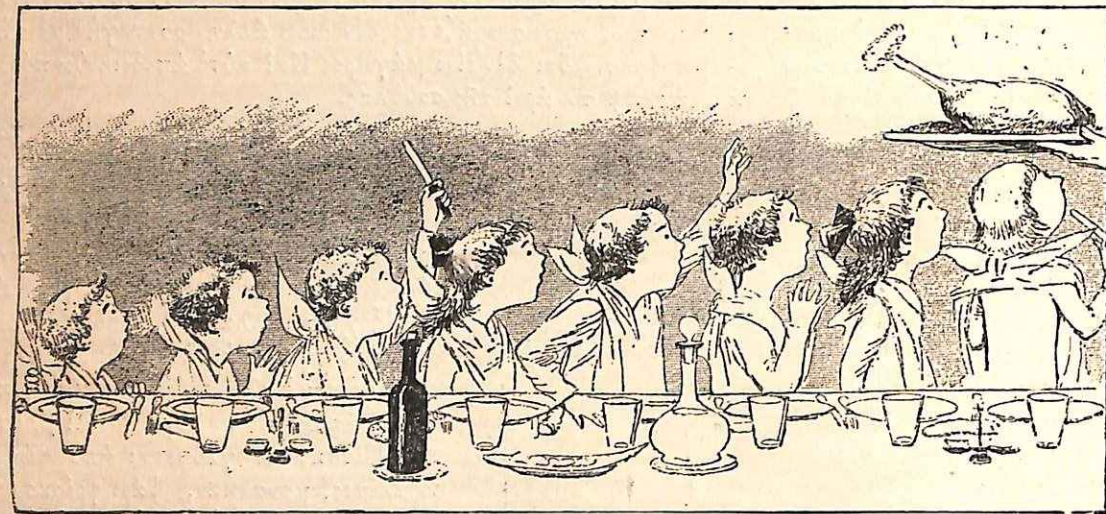

«Καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου». (Σελ. 230 στ. 4'.)

κατορθώσω νὰ κατασκευάσω ἐν φαγητὸν τέλειον, ἀφ' οὗ ὅμως ἔλαβα τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς μελλούσης μαγειρικής ἀνατροφῆς μου.» ὅπερ ἔδει δεῖξαι, καθὼς λεγουν οἱ μαθηματικοί.

Τί σας λέγει τώρα αὐτὸ τὸ γρχματάκι; «Ἀγαπή-τή μου Διάπλασις, Προτιμῶ τὰ φαγητὰ ταῦτα: μακαρόνια, πιλάφι καὶ πατατοκεφτέδες. Μόνον δὲν ἤξεύρω πῶς τα κατασκευάζουν, μὰ δὲν πειράζει νὰ μὴν εἰσέρω πῶς τα κατασκευάζουν, διότι εἶμαι ἀγὼρὶ καὶ πρέπει νὰ μάθω πολλὰ γράμματα καὶ ὄχι φαγητὰ. Εἶμαι μικρὸς ἐπὶ τῶν ἐτῶν. Σπυρίδων Κ. Τρικούπης.»

Ἄ, μικρὸ μου Τρικούπη! ὁ *Λοχίας Παλαύρας* δὲν συμφωνεῖ διόλου μαζί σου! μὰ διόλου!

«Θὰ εἶνε ἡ χαρὰ ὅλων τῶν μικρῶν συνδαιτυμένων». (Σελ. 230 στήλ. β'.)

Καὶ ἐδῶ πλέον τελειοῦν τὰ φαγητὰ, τὰ πραγματικά φαγητὰ, τὰ τραγόμενα φαγητὰ. Ἄν ἐξαίρεσω μάλιστα τὸν *Καλὸν Γεῖτονα*... ἀλήθεια ἰδοὺ τί λέγει ὁ *Καλὸς Γεῖτωρ*: «Ἀπὸ τὰ τρία πιάτα τοῦ γεύματος, τὸ ἐν κατὰ τὴν γνώμην μου πρέπει νὰ περιέχῃ τὸν ἄρτον...»

—Πάει σὲ πιάτο ὁ ἄρτος; διέκοψεν ἡ Ἑλπίς.

«Τὸ ἄλλο νὰ περιέχῃ τὸ ὕδωρ...»

—Μπα! ἔκαμε μόνον ὁ Ἀνανίας.

«Καὶ τὸ ἄλλο νὰ περιέχῃ ἐν ἀπὸ τὰ λεπτότατα καὶ πλέον εὐκολόπεπτα φαγητὰ τοῦ κόσμου, τὰ φαγητὰ τῆς ὁρέξεώς μου,—τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ εἶνε ἀπλουστάτη.»

—Αὐτὸ εἶνε πολὺ ὥραϊον, εἶπεν ἡ Ἀγάπη.

Καὶ μὲ τὸν *Καλὸν Γεῖτονα*, ὁ ὁποῖος ὡς καλὸς γείτων πραγματικῶς ἐτέθη εἰς τὸ μεταξύ τῶν δύο μεγάλων υποδιαίρέσεων καὶ γειτονεύει καὶ μὲ τὴν μίαν καὶ μὲ τὴν ἄλλην—ἔρχονται ἄλλου εἶδους φαγητὰ, τὰ ὁποῖα δὲν μαγειρεύονται εἰς κανὲν μαγειρεῖον. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ἂν τρώγονται καὶ αὐτά...

Ἄ! τὰ φαγητὰ ποῦ μου προτείνει τὸ *Ἦσυχο Ἀεράκι* δὲν τρώγονται βέβαια. «Ἐπιθυμῶ: Τηγανιστοὺς ὄφεις, ψημένην ἀλώπεκα καὶ σούπαν ἀπὸ κρέας σκύλου.»!! Ἡ θύελλα τῶν γελῶτων τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσεν αὕτη ἡ ἐπιστολή, ἐκόπασε μὲν εὐθὺς εἰς τὸ τέλος. Θὰ ἐφαινόταν ὅτι πρόκειται περὶ ἐκδουλεύσεως πρὸς τὴν Διάπλαιν; Καὶ ὅμως! τὸ *Ἦσυχο Ἀεράκι* θέλει νὰ με ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ ἀπὸ τὰ ἐξόδα τοῦ συμποσίου καὶ μοῦ προτείνει τοιαῦτα ἀνηδὺ φαγητὰ, ὥστε ἄμα

τάκούσουν οἱ φίλοι μου, νὰ μὴ ἔλθῃ κανεὶς. Σ' εὐχαριστῶ, *Ἦσυχο Ἀεράκι*, σ' εὐχαριστῶ...

Ἐν τούτοις ὅμως—ἐδῶ πλέον ἀπομακρυνόμεθα στάδια καὶ παρασάγγας ἀπὸ τὰ βασίλεια τῆς Μάρθας,—ὁ *Θαυμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν* νομίζει ὅτι ἡ καλλιτέρα τροφή εἶνε ἡ *διαφορετικὴ τροφή*, διότι αὕτη δίδει καὶ τὴν ὕλικήν. Προσθέτει δὲ ὅτι ἡ κατασκευὴ τῆς εἶνε ἀπλουστάτη: Ἐὰν μελετᾷ κανεὶς.

Τὴν ἰδέαν τοῦ *Θαυμαστοῦ* ἀναπτύσσουν ἄλλοι ἐκτενέστερον καὶ ἐιδικώτερον. Ἐνας *Μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου* ἐξαφνα (μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ πληρέστατα ὁ φίλος μου, Π. Ι. Παπαθωμώπουλος) ἤθελε ἓνα τραπέζι τὸ ὁποῖον νὰ σύγκηται ἓν ἀπὸ τὸν «Τρόπον τοῦ φέρεσθαι» 2ον ἀπὸ τὰ Ἔπη τοῦ Ὀμήρου 3ον ἀπὸ τὸ Συνακτικὸν καὶ τὴν Γραμματικὴν.

—Τὶ δυσκολοχώνευτο τραπέζι! ἀνέκραξεν ἄθυμος ὁ Ἀνανίας.

Ἄλλ' ὁ Παπαθωμώπουλος ἐπιμένει ὅτι ἡ ἐρώτησίς μου ἦτο *παραβολική*, προσθέτει δὲ ὅτι τὰ φαγητὰ τοῦ κατασκευάζονται ἀπὸ τὰ 24 γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, προσαρμοζόμενα καταλλήλως εἰς λέξεις καὶ εἰς προτάσεις.

Ἀκόμη σοβαρώτερα ἀπαντᾷ ὁ *Χριστοφόρος Κολόμβος*. Αὐτὸς ἀγαπᾷ πρῶτον τὴν *Ποίησιν*, (κατασκευάζεται, λέγει, εὐκολα· ἀλλὰ συνήθως μένει ἀνάλατῃ)· δεύτερον τὴν *Κριτικὴν*, διὰ τῆς ὁποίας δοκιμάζει κανεὶς καὶ φαγητὰ που δὲν ἔχει φάγῃ, δηλαδὴ βιβλία που δὲν ἔχει ἀναγνώσῃ, (κατασκευάζεται διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς... κρίσεως, ὅπως βέβαια ἡ σκορδαλιὰ ἀπὸ σκόρδου) καὶ τρίτον τὰ Ἀνέκδοτα τῶν Μεγάλων Ἀνδρῶν, ἐπιδόρπια, τὰ ὁποῖα κατασκευάζονται συνήθως... δι' ἀντιγραφῆς.

Τὸ *Ταπεινὸν Ἰὸν* πάλιν θεωρεῖ ὅλως διόλου περιττὸν νὰ εἶνε τριῶν εἰδῶν φαγητὰ. Αὐτὸ τρώγει ὅ,τι εἶνε, φθάνει νὰ ῥυτίεται μὲ τὰς καλὰς καὶ φρονίμους συμβουλὰς τῆς Μάρθας. «Διότι, προσθέτει, ἀπὸ μὲν τὰ πολλὰ φαγητὰ οὐδόλως θὰ ὠφεληθῶμεν, μᾶλλον δὲ θὰ βλαφθῶμεν, ἐνῶ συμβουλαὶ ἀπὸ ἀνθρώπους πεπειραμένους, σὰν τὴν καλὴν μας Μάρθαν, εἶνε πολυτιμώταται.» Τὸ *Ταπεινὸν Ἰὸν* φοβεῖται μήπως διαμαρτυρηθῇ ἡ *Πίσσα* κατὰ τῆς συνταγῆς του· ἀλλὰ ἐγὼ εἶδα γύρω μου καὶ ἄλλα μουτράκια κατεδασμένα...

Κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον ὁ *Χιονισμένος Τυμφορητὸς* προκρίνει τὰ ἐξῆς τρία φαγητὰ: Ὑγίαν, διάθεσιν, ὀρεξιν. Ἰσχυρίζεται δέ, —καὶ βέβαια θὰ το ἤξευρε ἐκ πείρας, —ὅτι κατασκευάζονται διὰ τῆς γυμναστικῆς.

Πολὺ αὐλότερος καὶ μεταφυσικώτερος παρουσιάζεται ὁ *Χρυσάετος*. Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν μου δὲν τὴν εὖρεν εἰς κανὲν Ἑγχειρίδιον Μαγειρικῆς, ἀλλ' εἰς ἓν... ἐκκλησιαστικὸν Εἰρηολόγιον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐξέλεξεν αὐτὰ τὰ τρία φαγητὰ: Τὴν Ἀγάπην, τὴν Ἑλεημοσύνην, τὴν Ἑλπίδα.

— Ποῖος θὰ μάς το ἔλεγεν ὅτι τραγόμεθα! ἀνέκραξαν αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία.

— Πῶς ὄχι; καμμίαν φορὰν δὲν τρώγεσθε... μεταξύ σας; ἠρώτησεν ὁ Ἀνανίας.

Καὶ ὁ *Χρυσάετος*, ἐξακολουθεῖ: «Διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς εἰρήνης, τῆς φιλίας, τῆς προχότητος, τῆς γλυκύτητος γίνεται ἡ Ἀγάπη».

—Τ' ἀκούς, Ἀγάπη; Τ' ἀκούω, νὰ λές! εἶπεν ἡ Μάρθα.

«Διὰ τῆς εὐσεβείας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγαθότητος, τῆς εὐσπλαγχνίας, τῆς ἀληθείας, τῆς αὐταρκείας, γίνεται ἡ Ἑλεημοσύνη».

«Διὰ τῆς πίστεως, τῆς ἐπιμελείας, τῆς ἀνδρείας, τῆς φρονήσεως, γίνεται ἡ Ἑλπίς».

—ὦ, γὰρ μένα χρειάζονται τὰ ὀλιγώτερα! ἀνέκραξεν ἡ Ἑλπίς. Γίνομαι τόσο εὐκολα!

Ἀρετὰς ἐπίσης «ἐξ ὅλων τῶν φαγητῶν» προτιμᾷ καὶ ἡ Πολυξένη Σ. Δεσύλλα καὶ μάλιστα τὴν ταπεινότητα, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν τιμιότητα (τὰς ὁποίας, λέγει, ἀποκτᾷ τις μελετῶν καὶ ὑπακούων τοὺς ἀνωτέρους του). Ὁ ἀδελφὸς τῆς ὅμως Ἐκτωρ Σ. Δεσύλλας ἀποφεύγει νὰ ἐκφράσῃ ἴδιον γούστον, διαβεβαιῶν με ὅτι θὰ φάγῃ ὅ,τι δῆποτε τοῦ προσφέρω, πλήρης χαρᾶς «ὅταν ὁ Θεὸς θελήσῃ καὶ ἀνταμωθῶμεν». Μὲ πα-

ρόμοιον φιλοφρόνημα ἀποφεύγει νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ὁ *Κομφοῦκος*. «Τὰ τρία καλλίτερα φαγητὰ θὰ εἶνε ἐκεῖνα που ξεῦρε ἡ Μάρθα καὶ τα κατασκευάζει καλλίτερα διὰ τὴν κυρίαν τῆς τὴν Διάπλαιν. Διότι διὰ νὰ τὴν ἔχῃ μαγειρίσσαν ἡ Διάπλασις, θὰ κατασκευάζῃ τὰ καλλίτερα καὶ νοστιμώτερα φαγητὰ τοῦ κόσμου!»

Καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα ἀρχίζουν πλέον τὰ φιλοφρονήματα καὶ ἐκλάμπει μὲ τὰς θερμότερας καὶ τιμητικώτερας δι' ἐμὲ ἐκφράσεις ἡ τρυφερά ἀγάπη τῶν μικρῶν μου φίλων. Ἡ *Εὐτυχὴς Ὀνητὴ* π. χ. γράφει: «Πολλάκις ἀναγινώσκουσα σε δύναμαι νὰ μὴ φάγω ἐπὶ δύο ὁλοκληρὺς ἡμέρας, ὥστε—τούλάχιστον κατ' ἐμὲ,—τὸ καλλίτερον καὶ χορταστικώτερον φαγητὸν εἶσαι σύ, Διάπλασις ἀγαπητή μου. Καὶ ἐπεὶ τὸ ἐξῆς χαριτωμένον παραπελάκι: «Σοῦ ἀποστελλῶ τὴν ἐπιστολήν εἰς χωριστὸν φάκελλον, διότι ὁ ἀδελφοῦλός μου *Φοῖβος Ἀπόλλων* ἐλησμόνησε νὰ μ' ἐρωτήσῃ καὶ ἐκλείσῃ τὸν ἰδικόν του». Ὁ δὲ κακὸς αὐτὸς ἀδελφός (πῶ, πῶ τί κακὸς) ποῦ ἐξέχασε τὴν ἀδελφοῦλάν του καὶ τὴν ἔκαμε νὰ χαλάσῃ (φρικτὸν!) ἀκόμη ἓνα φάκελλον (φαντασθῆτε!) μοῦ γράφει ὅτι τὸ καλλίτερον φαγητὸν δι' αὐτὸν θὰ ἦτο ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, τὴν ὁποίαν Βιβλιοθήκην θεωρεῖ ὡς πνευματικὴν τροφήν.—Καὶ ἔτσι, ἐπειδὴ εἶπον τὸ ἴδιον πρᾶγμα, αἱ ἐπιστολαὶ τῶν ἀδελφῶν, ἂν καὶ χωριστὰ σταλεῖσαι, ἦλθαν πάλιν μαζί-μαζί σὰν ἀληθινὰ δονοῦντα ἀδελφάκια, χάρις... εἰς τὴν λαμπρὰν καὶ μεθοδικωτάτην αὐτὴν κατὰταξιν τῆς Μάρθας, ἡ ὁποία

βεβαίως ἐκοπίασε πολὺ καὶ εἶνε ἀξία συγχαρητηρίων!

Διὰ διαφορῶν καὶ πολυπλόκων συλλογισμῶν καὶ ὁ φίλος μου Γ. Βάλληνας ἔρχεται εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ βιβλία εἶνε τὸ καλλίτερον φαγητὸν. Προτείνει λοιπὸν διὰ τὸ γεῦμά μου τρία βιβλία ὀρεκτικώτατα, τὰ ὁποῖα ἀφίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν μου, ἀπαιτῶν μόνον νὰ προστεθῇ ὡς καρύκευμα (σάλτσα) εἰς τόμος τῆς Βιβλιοθήκης μου.

Ἀκόμη εἰκονικώτερον εἶνε τὸ ὕφος τοῦ *Ἀττικοῦ Οὐρανοῦ*: «Τὸ φύλλον σου, μοῦ γράφει, εἶνε ὡς πανδοσία· ὥστε κάθε φορὰν ὅπου ἐκδίδεται εἶνε ὡς ἂν νὰ μας κάμνῃς ἓνα τραπέζι· λοιπὸν ἀντὶ τῶν τριῶν φαγητῶν που λέγεις, καλλίτερα νὰ δημοσιεύσῃς τρία ὥραϊα πράγματα, καὶ ὡς τοιαῦτα ἐγὼ προτείνω: α' Διαγωνισμὸν νὰ συνθέσωμεν διήγημα ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνων· β' ἐν ὥραϊον διήγημα καὶ γ' ἐν ὥραϊον ποίημα».

—Τὸ πρῶτον ἔγινε, παρετήρησεν ὁ Ἀνανίας· τὰ δύο ἄλλα γίνονται κάθε μέρα.

Ἀδύνατον ὅμως νὰ φαντασθῆτε τί φαγητὰ ἀρέσουν εἰς τὸν *Ερμῆτην*!... Ὅταν θὰ εἶνε μαζεμένοι ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι, προτείνει νὰ παρουσιασθῇ ἡ Μάρθα, κομίζουσα ὡς τρία φαγητὰ αὐτὰς τὰς τρεῖς χαρμοσύνας εἰδήσεις: Α' ὅτι ἓνας παλαιὸς μου συνδρομητὴς, ἀξιωματικὸς τώρα, διέπρεψε κάπου εἰς ἓνα πόλεμον, δι' ὃ προήχθη καὶ ἐπαρρησιοφορήθη. Β' ὅτι ἄλλος παλαιὸς μου

συνδρομητὴς, διάσημος ἰατρός τώρα, ἐφεῦρε φάρμακον κατὰ τῆς διφθερίτιδος, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀκαδημιῶν καὶ εὐλογούμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· Γ' ὅτι τρίτος συνδρομητὴς μου, μικρὸς αὐτὸς καὶ πτωχός, ἔδωκεν εἰσητηρίους ἐξετάσεις εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ ἀνεδείχθη πρῶτος· ἔλαβε μίαν ὑποτροφίαν δι' ἧς θὰ σπουδάσῃ κλπ.

«—Δὲν πεινούμε πλέον, θὰ φωνάξουν τότε ὅλοι. Λαμπρὰ φαγητὰ, περίφημον γεῦμα... Καὶ ποῖα εἶνε ἡ συνταγὴ αὐτῶν τῶν φαγητῶν, καλὴ Μάρθα;

«—Παιδιά μου. Αὐτοὶ οἱ καλοὶ νέοι ἐδιάβαζαν ὅλοι τὴν Διάπλαιν! φαίνεται πῶς ἡ συνταγὴ θὰ εἶνε ἐκτενέστατα γραμμένη... ξεῦρω καὶ ἐγὼ;...

«—Μάλιστα! μάλιστα! θὰ φωνάξουν πάλιν ὅλοι καὶ θὰ φύγουν κατενθουσιασμένοι.»

Τέλος ὁ φίλος μου Θεραπείας Ζωϊοπούλος, ἀφ' οὗ διὰ μακρῶν περιγραφῶν τὴν συνάθροισιν τῶν μικρῶν μου φίλων «εἰς ἀνθόσπαρτον πεδῖον, εἰς χλοερὰν καὶ μυροδόλον τοποθεσίαν, ἐνθα ρύακες ρέουσιν ἀνὰ μέσον τῶν χαλίκων καὶ ἡδύλακα πτηνὰ σκορπιζοῦν τοὺς κελαιδισμούς των» ὡς μόνον φαγητὰ ἀξία τῆς ἀμφιτρίανος Διαπλάσεως, προτείνει ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῶν Διηγημάτων τοῦ Ἀνδρῆς, ἐν ἀντίτυπον συλλογῆς παιδικῶν Ποιημάτων καὶ ὡς ἐπιδόρπιον ἐν ἀντίτυπον «Παιδικῶν Πνευμάτων». Καὶ φρονεῖ ὅτι μετὰ τὴν διανομὴν αὐτὴν οἱ μικροὶ μου φίλοι θὰ φύγουν μὲ λαμπράς ἐντυπώσεις, ἐνῶ ὁ *Χαλασμός Κόσμου* θὰ εὐφρολογῇ διαρκῶς...

Αὕτη ἦτο ἡ τελευταῖον ἀναγνωσθεῖσα ἐπιστολή. Ἦτο

«Τὶ δυσκολοχώνευτο τραπέζι!» (Σελ. 232 στήλ. β'.)

ἀρχὰ πλέον ὅτε διέλυσα τὴν συναναστροφὴν, διὰ τὴν συντάξω, κατὰ τὸ σύνθημα, τὴν κρίσιν. Ἄλλ' ἐνῶ τὰ κορίτσια κατήρχοντο μὲ σπουδὴν καὶ φαιδρότητα τὴν κλίμακα (ἀπὸ τὰς μακρὰς περιγραφὰς τῶν διαφόρων φαγητῶν εἶχε γαργαλισθῇ ἡ ὄρεξις τῶν φοβερὰ καὶ ἔσπευδον νὰ δειπνήσουν) εἰς ὑπηρετὸς ἀνῆλθε καὶ μοῦ ἐνεχείρησε τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν :

« Ἀγαπητὴ Διάπλασις. Εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ μὴ λάβω μέρος εἰς τὴν Β' Κυριακὴν. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα σοβαρὰ γεγονότα (δὲν ἐννοῶ τὰ πολιτικὰ) μ' ἔκαμαν νὰ μεταβάλλω γνώμην, καὶ νὰ ἔλθω ἐκπροθέσμως πλέον νὰ σου εἰπῶ ὅτι μοῦ ἀρέσουν τὰ ἐξῆς τρία φαγητά :

1ον Ὁρθογραφικὰ Λάθη (αὐτὰ δὲν τα χωνεύω ποτέ, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπιμένουν ὅτι τα ἐζήτησα μίαν φορὰν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον. ...)

2ον Μαρίδας τοῦ Φαλήρου τηγανιστάς (ἂν καὶ ὅποιος τὰς τρώγει αὐτάς, λέγεται... ἀνθρωποφάγος !)

3ον Μπριζόλας (ἔ, αὐτάς τὰς τρώγω· ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου τὸ ἤκουσε μὲ τ' αὐτιά της, μολοντί δὲν ἔχει αὐτιά. ...)

Ταῦτα καὶ μένω

Χαλασμός Κόσμου.

Υ.Γ. Κίνδυνος κανενὸς Βραβείου δὲν ὑπάρχει, οὔτε καὶ ἀξιώσεις, ἀφ' οὗ ἡ ἀπάντησίς μου ἔρχεται τόσον ἐκπρόθεσμος. Ἄλλως ὡς πρῶτον καὶ τελευταῖον φαγητὸν θὰ ἀνέγραφα... τὴν τσοκολάταν.

Χ. Κ.»

« Ἀ, ὄχι, Χαλασὸν Κόσμον, μὴ φοβῆσαι. Καὶ διὰ τὰ σου το ἀποδείξω, ἰδοὺ ἀμέσως τὰ ἀποτελέσματα :

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Λύρα τοῦ Ἀρίονος.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἑλικωνιάς Παρθένος. — Λοχίας Παλαύρας.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς. — Λέων τῆς Ἀφρικῆς. — Δάφνη.

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΗΝΟΣ : Ἐρημίτης. — Δὸν Κιχώτης.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΗΝΟΣ : Χιονισμένος Τυμφορυστός. — Μαρουδιώτισσα.

ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΗΝΟΣ : Βασίλισσα Ταῖτου. — Γενναῖος Καλλικρατίδας. — Μαρίδα τοῦ Φαλήρου

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Πάντες ὁδῶν ἀναφέρονται καὶ ἀναλύονται αἱ ἐπιστολαί, θεωροῦνται τυχόντες εὐφῆ μ ο υ μ ν ε ῖ α ς.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ποία εἶνε ἡ καλλιτέρα σας ἡμέρα, ἀπὸ ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου ;

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ οἱ αὐτοί. Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1896. Καλὴν ἐντάμωσιν !

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΝΥΞ

Τυχούσα τοῦ Α' Βραβείου εἰς τὴν Πρώτην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 222)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ «ΠΑΙΔΙΩΝ»

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσβορτ εὐρέθησαν μόνοι εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ τὸν Φίλιππον. Ὁ ἰατρός εἶχεν ἔλθῃ καὶ διώρισε διὰ τὴν Λουκίαν ἀπλοῦν φάρμακον καταπραϋντικόν, γελῶν ἀπὸ μέσα του διὰ τὰ ὑπερβολικὰ χρώματα, μὲ τὰ ὅποια ἡ λαϊδὴ Ἐνσβορτ τῷ εἶχε παραστήσῃ τὸν τρόμον, ὅφ' οὗ κατελήθη τὸ κοράσιον, ἐπὶ τῇ θείᾳ ἐνὸς λευκοῦ ποντικοῦ ! Ἡ μάμμη εἶχε βάλλῃ τὴν ἐγγονὴν τῆς εἰς τὸ κρεβάτι καὶ δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὴν σηκώσῃ διὰ τὸ γεῦμα. Ἐμμεῖς μάλιστα καὶ αὐτὴ πλησίον τῆς, καθὼς καὶ ἡ παιδαγωγός. Ὡστε μόνον τὰ τρία πρόσωπα, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο ἰώρα μόνον εἰς τὴν αἴθουσαν, εἶχον καθήσῃ εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ ὁ κύριος Ἐνσβορτ ἐφαίνετο ἀνήσυχος, ἡ σύζυγός του ἐπίσης, καὶ ὁ Φίλιππος πολὺ μελαγχολικός. Ἡ συνήθης του ζωηρότης εἶχεν εξαφανισθῇ. Ἦτο ὠχρὸς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν δακρυσμένοι. Προσεπάθει νὰ ἀναγνώσῃ· ἀλλὰ πολὺ συχνὰ τὰ βλέμματά του, ἀφίνοντα τὸ βιβλίον, ἐστρέφοντο πρὸς τοὺς θετούς του γονεῖς, οἱ ὅποιοι ἐσχολίαζον τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

— Εἶνε ἀνόητον νὰ ὑποθάλλουν τόσον τὰ παιδικίσια καμώματα τῆς Λουκίας καὶ νὰ καθοῦνται νὰ κοῦνε ὅ τι τοὺς λέγει ! ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐνσβορτ μὲ κάποιαν ἀγανάκτησιν.

— Ναί, μὰ δὲν τα εἶδε μόνον ἡ Λουκία, παρετήρησεν ὁ κύριος Ἐνσβορτ· τὰ ἴδια λέγουν καὶ ἡ μαμά καὶ ἡ Ἑλένη. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἡπατήθησαν ὅλοι, νὰ ἐγίναν θῦμα ὀπτικῆς ἀπάτης, καθὼς ἰσχυρίζεται ὁ Βασίλειος. Ἡ Ἑλένη μάλιστα σοῦ λέγει καθαρώτατα ὅτι εἶδε ἓνα λευκὸ ποντίκι νὰ τρέχῃ ἐπάνω 'ς τὸ πάτωμα.

— Δὲν ἠξέυρω· δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξηγήσω τί συνέβη, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσβορτ. Εἶμαι ἄμωσ βεβαία ὅτι οὔτε ὁ Φίλιππος εἶνε διόλου ἀνακατεμένος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, οὔτε τὰ «παιδιά» τοῦ πατέρ' Ἰωσήφ, καθὼς τα λέγει.

Λίγο πρὶν ἀκούσω τὰς φωνὰς τῆς Λουκίας, ἐπῆγα 'ς τὸ δωμάτιόν του καὶ εἶδα τὰ ποντίκια ποῦ ἐκοιμοῦντο μέσα εἰς τὸ κλουβί των, καθὼς τὰ εἶδε ὕστερα καὶ ὁ Βασίλειος. Εἶνε ὁλωςδιόλου παραλογισμός ἐκ μέρους τῆς μητρὸς σου, νὰ υποθέτῃ ὅτι ὁ Φίλιππος ἠμποροῦσε νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ποντίκια του, μὲ κίνδυνον νὰ τα χάσῃ, μόνον καὶ μόνον διὰ

νὰ τρομάξῃ τὴν Λουκίαν, αὐτὸς ποὺ τὰγαπᾷ τόσον καὶ τα προσέχει, διὰ νὰ τὰ ποδώσῃ εἰς τὸν κύριόν των.

— Μαμμά, μπορῶ νὰ νένω εἰς τὸ δωματίόν μου ; ἠρώτησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Φίλιππος, πλησιάζας τὴν κυρίαν Ἐνσβορτ διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ—ὅπως ἐσυνεῖθιζε νὰ κάμνῃ τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἀπεσύρτετο.

— Νὰ πᾶς, παιδί μου ἀλλὰ τί ἔχεις ; μοῦ φαίνεται ὠχρὸς, μήπως εἶσαι ἀρρωστος ;

— Ὁχι, μαμμά· εὐχαριστῶ μόνον εἶμαι λιγάκι κουρασμένος.

— Μὴ στενοχωρῆσαι γι' αὐτὰ ποὺ συνέβησαν, παιδί μου ! Ἐννοία σου καὶ ἡμεῖς θὰ τὴν πείσωμεν τὴν πενθεράν μου, ἅμα κατευνασθῇ ὀλίγον, ὅτι σὺ δὲν παταίεις διόλου.

Ὁ Φίλιππος πρὸς στιγμὴν ἐδίστασεν· ἔρριψε βλέμμα περιαγῆς ἐπὶ τῆς μητρὸς του· τὴν ἠσπάσθη καὶ πάλιν μὲ πολλὴν ζέσιν καὶ ἐξῆλθε χωρὶς νὰ πρὸφῃ λέξιν.

Ἀφ' οὗ ἐξῆλθε τὸ παιδίον, οἱ δύο σύζυγοι ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλοὶ καὶ σκεπτικοί. Πρῶτος ἔλυσε τὴν σιωπὴν ὁ κύριος Ἐνσβορτ :

— Ἀπὸ τὸ ὕψος καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ Φιλίππου ἀπόψε, εἶπεν, ὑποπτεύομαι ὅτι κάτι κρύπτει, κάτι ἠξεύρει περὶ τοῦ ἐπεισοδίου τῶν ποντικῶν.

— Νὰ λοιπόν, τὸν ὑποπτεύεσαι καὶ σὺ, ὅπως ἡ μητέρα ! ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἐνσβορτ. Ἀλλὰ εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, πῶς εἶνε δυνατόν τὰ ποντίκια νὰ κοιμοῦνται μέσα εἰς τὸ κλουβί των ἐπάνω καὶ νὰ τρέχουν συγχρόνως εἰς τὴν σάλαν κάτω ; Ἡ μητέρα μισεῖ τὸ καίμενο τὸ παιδί καὶ ζητεῖ κάθε εὐκαιρίαν διὰ νὰ το κατηγορήσῃ ἀδίκως. Ἀλλὰ νὰ τὸν ὑποπτεύεσαι καὶ σὺ, ὁ ὅποιος τόσον καλὰ γνωρίζεις τὴν χρηστότητα τοῦ χαρακτῆρός του, αὐτὸ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ἐννοήσω !

— Εἶπε ρητῶς ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ;

— Ἐγὼ δὲν τὸν ἠρώτησα. Δὲν ἤθελα νὰ τὸν κάμω νὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ ἡμεῖς τὸν ὑποπτεύομεθα. Τὸ μόνον ποῦ μοῦ εἶπε εἶνε ὅτι τὰ ποντίκια τοῦ εὐρίσκοντο εἰς τὸ κλουβί των καὶ περὶ αὐτοῦ πλέον εἶμαι βεβαία !

— Κ' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω, Λαύρα. Ἀς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν. Τοῦτο ὁμῶς, σοῦ λέγω, ὅτι ἂν ἀνακαλυφθῇ ποτὲ ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν εἶπε τὴν ἀλήθειαν, θὰ πέσῃ πολὺ ἀπὸ τὴν ὑπόληψίν μου. Δὲν θὰ εἶνε πλέον ὅπως τὸν ἐνόμιζα, οὔτε θὰ τὸν ἀγαπῶ, ὅπως τὸν ἀγαποῦσα.

— Δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσβορτ, ἀποφασισμένη νὰ ὑπερασπίσῃ μέχρι τέλους τὸν Φίλιππον. Εἶνε πάντοτε εἰλι-

κρινής, λέγει πάντοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ προπάντων ὁμολογεῖ μὲ παρρησίαν τὰ σφάλματά του. Ἀν ἀγαπᾷ νὰ στελεῖται καμμίαν φορὰν, δὲν εἶνε ὁμῶς διόλου κακὸς. Μὴν ἀκούς τὴν λαϊδὴν Ἐνσβορτ, ἡ ὁποία θέλει καὶ καλὰ νὰ σε κάμῃ νὰ μὴ ἀγαπᾷς πλέον τὸ παιδί. Βλέπω μάλιστα ὅτι ἤρχισες ἀπὸ τώρα νὰ μεταβάλλεσαι· δὲν δεικνύεις πλέον διὰ τὸν Φίλιππον τὸ ἄλλοτε ἐνδιαφέρον.

— Ἀ, τώρα, ἀγαπητὴ μου, σὺ εἶσαι ἄδικος ! ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἐνσβορτ. Ἐγὼ δὲν μετεβλήθην διόλου, ἀγαπῶ τὸν Φίλιππον μὲ τὴν ἰδίαν τρυφερότητα. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη δὲν με ἐλαττώματά του. Μοῦ φαίνεται ἔξαφνα ὅτι ἀγαπᾷ ὀλίγον—μὰ πολὺ ὀλίγον, — νὰ πειράξῃ τὴν Λουκίαν. Νομίζω δὲ ὅτι μὲ καλὸν τρόπον πρόπει νὰ τοῦ εἰπῶμεν νὰ πορεύῃ τὰς ἀστείότητάς, καὶ τὰς πλέον ἀθῶας, μὲ αὐτὸ τὸ παραχαϊδεύμενο κορίτσι. Ἡ μητέρα μου, καθὼς εἶπες, τὸν ἔχει λίγο εἰς τὸ στομάχι· ἀλλὰ θὰ τὸν μισήσῃ τελείως ἂν κάμῃ πάλιν καμμίαν τέτοιαν ἀστείότητα.

— Ἐγὼ πάλιν νομίζω, ἀντεῖπεν ἡ κυρία Ἐνσβορτ, ὅτι τὸ καλλίτερόν ποὺ ἔχομεν νὰ κάμωμεν, διὰ νὰ μὴ γίνουν χειρότερα τὰ πράγματα, εἶνε νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ μίαν ὥραν ἀρχήτερα. Οὔτε ἐκεῖνος θὰ εἶνε ποτὲ εὐτυχὴς ἐδῶ, οὔτε ἡμεῖς. Ἡ μητέρα τὸν μισεῖ καὶ δὲν θὰ σε συγχωρήσῃ ποτὲ πού τὸν υἱοθέτησες. Νὰ τοῖς ἰδῆς !

— Μὴν ἐξάπτεσαι, ἀγαπητὴ μου Λαύρα, εἶπε τρυφερῶς ὁ κύριος Ἐνσβορτ. Μόλις μάθω ὅτι ἐπέστρεψεν ὁ πατέρ' Ἰωσήφ, θὰ φύγωμεν ἀμέσως. Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἱερεὺς αὐτὸς θὰ ἠμπορήσῃ νὰ μας δώσῃ ἀρκετὰς ἐνδιαφερούσας πληροφορίες περὶ τοῦ παιδίου, καὶ αὐτὸ θὰ μας ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε εὐθύνην ἀπέναντί του.

Ἡ κυρία Ἐνσβορτ δὲν ἀπήντησε πλέον. Καὶ οἱ δύο πάλιν ἐδυθίσθησαν εἰς τὰς σκέψεις των.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, πολὺ πρῶτῃ, κάποιος ἐκτύπησε μὲ συστολὴν τὴν θύραν τῆς λαϊδῆς Ἐνσβορτ. Αὕτη ἐξεπλάγη πολὺ, ὅταν μὲ τὸ « Ἐμπρός ! » εἶδεν εἰς τὴν θύραν τὸν Φίλιππον. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἐτόλμησε τὸ παιδίον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τῆς δωμάτιον, ἐνόησε δὲ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίου τινός.

Τὸ παιδίον ἦτο ὠχρὸν. Ἀλλὰ μολοντοῦτο ἡ ὄψις τοῦ ἐμαρτύρει σταθερότητα. Τὸ θάρρος ἀνεγινώσκειτο ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἀρρενωπῆς φυσιογνωμίας.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία, νὰ εἰσέλθω ; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ταπεινῆς καὶ γλυκείας.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Γοργόν

Στίχοι Κ. ΠΑΛΑΜΑ. — Μουσική CLAUDE AUGÉ

Άσμα

Κλειδοκ.

Ο κόσμος λάμπει σαν ένα άστρι, βουνά και κάμποι δεν δρα, νερά

Γιορτάζουν πάλι κα-θώς προ-βά-λη τὸ κα-λο-καί-ρι, Θε-οῦ χα-ρά!

Ὁ κόσμος λάμπει
Σάν ένα άστρί,
Βουνά καὶ κάμποι,
Δένδρα, νερά
Γιορτάζουν πάλι
Καθώς προβάλλει
Τὸ καλοκαίρι,
Θεοῦ χαρά!

Φωνούλες, γέλια
Φέρνει τ' άέρι
Μέσ' άπ' τ' άμπέλια
Τά καρπερά.
Παιδιά άγγελούδια
Ψέλλουν τραγούδια
Στὸ καλοκαίρι,
Θεοῦ χαρά!

Τὴν ὥρα τούτη
Σκορπῶ ένα χέρι
Χαίδια καὶ πλούτη,
Κ' ἡ γῆ φορῶ
Σά μιὰ πορφύρα
Ζωῆς πλημμύρα!
Τὸ καλοκαίρι,
Θεοῦ χαρά!

Ἡ φύσις πέρα,
Ὡ νέοι καὶ γέροι
Σά μιὰ μητέρα
Μᾶς καρτερᾷ,
Ἡ πλάσις ὅλη
Σάν περιόβλι.
Τὸ καλοκαίρι,
Θεοῦ χαρά!

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

ΔΟΥ και ἐγώ που
ἀγαπῶ πολὺ τὰ παι-
διά, — μοῦ ἔλεγε
μία ἀλλήν ἐσπέραν
ἢ φίλη μου Σελή-
νη, — τὰ μικρὰ προ-
πάντων με διασκεδάζουν
ὑπερβολικά. Τὰ παρα-
τηρῶ συχνὰ ἀπὸ κανὲν
παράθυρον θυματίου, ὅταν
αὐτὰ δὲν με προσέχουν.
Εὐχαριστοῦμαι πάρα πολὺ
νά τα βλέπω ὅταν γδύνωνται μόνα των.
Πρῶτα βλέπω νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ φο-
ρεματάκι ἕνας μικρούτσικος ὤμος γυ-
μνός καὶ στογγυλός· ἔπειτα γυμνό-
νεται τὸ παχουλὸ μπρατσάκι. Καὶ
ὅταν θγάξουν τὲς κάλτσες των, πῶς
μᾶρσσει νὰ βλέπω τὸ μικρὸ τριαντα-
φυλλένιο ποδαράκι καὶ νὰ το φιλῶ μὲ
τὲς ἀκτίνες μου.

« Ἀλλὰ ἰδοὺ τί ἤθελα νὰ σου διη-
γηθῶ: Ἀπόψε ἔβλεπα μέσα εἰς ἕνα πα-
ράθυρόν που δὲν εἶχε παραπέτμα, διότι
κανεὶς δὲν ἐκατοικοῦσεν ἀπέναντι. Εἶδα
ἐκεῖ μέσα ὀλόκληρον σμήνος ἀπὸ
παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὅλα ἀ-

δελφάνια. Τὸ μικρότερον εἶνε ἕνα κο-
ριτσάκι, τεσσάρων μόνον ἐτῶν· ἀλλὰ ἡ-
ξεύρει τὸ Πάτερ ἡμῶν εἰς τὴν
ἐντέλειαν. Ἡ μητέρα κάθεται κάθε
βράδυ κοντὰ εἰς τὸ κρεβατάκι του, τὸ
βάζει καὶ λέγει τὴν προσευχήν του, κα-
τόπι το φιλεῖ καὶ μένει κοντὰ του ὡς
ποῦ νὰ του κλείσῃ ὁ ὕπνος τὰ γαλανὰ
ματάκια. Ἀπόψε τὰ δυὸ μεγαλύτερα
παιδιά ἦσαν ὀλίγον ἀνήσυχα. Τὸ ἕνα ἔ-
παιζε τὸν κουτσὸ μὲ τὸ μακρὺ καὶ
ἄσπρο νυκτικακί του. Τὸ ἄλλο ἐκάθηντο
εἰς μίαν καρέκλαν, εἶχε γύρω του τὰ
φορέματα ὅλων τῶν ἄλλων μικρῶν καὶ
ἔκαμνε τάχα ὅτι εἶχε ἐμπορικὸν καὶ τα
ἐπωλοῦσε:

« Ὀλίστε, κύλιοι, εἰς τὴν ὀλιστικὴν
διάλυσιν! » ἐφώναζε καὶ ὅλοι ἐγελοῦσαν.
Τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον ἐτοποθετοῦ-
σαν τὰ πράγματά των μὲ προσοχήν καὶ
μὲ τάξιν μέσα εἰς ἕνα κουτὶ καὶ συνω-
μιλοῦσαν σιγὰ καὶ μὲ πολλὴν σοβαρό-
τητα διὰ τὲς κοῦκλές των. Ἡ μητέρα
ἐκάθηντο κοντὰ εἰς τὸ κρεβατάκι τῆς μι-
κρᾶς. Τότε εἶπε εἰς τὰ ἄλλα νὰ κάμουν
ἡσυχίαν, διότι ἡ ἀδελφοῦλα των θὰ ἔλεγε
τὴν προσευχήν της.

« Τὴν ἔβλεπα. Ἦτο γονατισμένη ἐ-
πάνω εἰς τὸ λευκὸ κρεβατάκι, εἶχε τὰ

χεράκια σταυρωμένα καὶ ἐκύτταζε
πολλὴν εὐλάβειαν πρὸς τὴν ἁγίαν εἰκόνα
ἐνῶ τὰ χεῖλάκια της ἐπρόφεραν σιγῶν
τὰς λέξεις τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς.
Ἐξαφνα ἡ μητέρα της τὴν διέκοψε ἐν
μέσῃ:

« — Μὰ τί τρέχει λοιπόν; τῆς εἶπε
Ὅταν λὲς «τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιού-
σιον, δὸς ἡμῖν σήμερον», προσθέτεις πᾶν
τοτε σιγὰ κάτι τι, ποῦ δὲν εἴμπορῶ νὰ
το ἀκούσω. Πρέπει τέλος πάντων νὰ κοί-
σω τί λές! »

Τὸ κοριτσάκι ἐσιώπησε καὶ ἐκύτταζε
τὴν μητέρα του. Ἐφαίνετο καταστενὸν
χωρημένον.

« Λοιπὸν λές: τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐ-
πιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον » ἔ, τί ἄλλο
ζητεῖς ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό;

« Ὡ, μὴ θυμώσης μαμμάκα μου.
Λέγω ἀκόμη: Καὶ μὲ πολὺ-πολὺ βοή-
θηρο ἀπ' ἐπάνω! »

(Ἐκ τῶν τοῦ ΑΝΔΡΕΟΥ)

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 217)

Πρὸ τοῦ κινδύνου τούτου, τοῦ σοβαρο-
τάτου ἀληθῶς, ὁ κύριος Σέργιος εἶχε δι-
καιοῦ νὰ θέλῃ νὰ φύγουν ἀμέσως; Ναι,
ἦτο ἡ μόνη σωτηρία. Πολὺ πιθανῶς, αἱ
ῤῶμαι ἤθελον ἀπλῶς νὰ διώξουν ἀπὸ τὴν
νῆσον τοὺς ὀχληροὺς ἐπισκέπτας,
χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν σκληρότητα
νὰ τοὺς καταδιώξουν καὶ ἐπὶ τοῦ
πορθμοῦ. Τὸ νὰ θελήσουν ἄλλως
τε νὰ τὰς διασκορπίσουν διὰ τῆς
βίας, θὰ ἦτο ἀντικρὺς μωρία. Τί
θὰ ἔκαμνον τὰ τυφέκια καὶ τὰ
πολύκροτα, ἐναντίον τοῦ πλήθους
ἐκείνου τῶν ζώων;

Οἱ ἴπποι ἐξεύχθησαν, αἱ γυ-
ναῖκες ἀνέλαβον τὰς θέσεις των
ἐντὸς τῆς ἀμάξης, οἱ ἄνδρες, ἐτοι-
μοὶ πρὸς ἀμυναν, ἐτοποθετήθησαν
ἐκατέρωθεν καὶ ἡ «Εὐδρομος Οἰκία»
ἤρχισε πάλιν νὰ κινῆται, δι-
ευθυνομένη πρὸς δυσμάς.

Ἡ νύξ ἦτο τόσο σκοτεινὴ,
ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας οἱ φα-
νοὶ ἐφώτιζον εἰς ἀκτῖνα εἴκοσι βη-
μάτων. Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ὀρμητι-
κώτερος· δὲν ἐχίονιζε πλέον, αἱ
δὲ νιφάδες, αἱ φερόμεναι εἰς τὸν
ἀέρα, ἀπεσπῶντο ὑπὸ τῆς θυέλλης
ἐκ τῆς παγωμένης ἐπιφανείας
τοῦ πορθμοῦ.

Καὶ ἡ στερεοποίησις πᾶν ἄλλο
ἦτο ἡ ἐντελής. Οἱ πάγοι διερρυ-
γνύοντο μετὰ παρατεταμένων
κριγῶν καὶ ἀπὸ τὰς σχισμάδας
των ἀνέβρυντο τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσ-
σης.

Ἐβάδισαν οὕτως ἐπὶ μίαν ὥραν,
φοβούμενοι διαρκῶς μήπως ἤθελεν
ἀνοῖξῃ ὑπὸ τοὺς πόδας των τὸ παγωμένον
πεδῖον. Μετ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τοῦ
Γιάννη, ἡ ἀκριβὴς διεύθυνσις καθίστατο
ἀδύνατος. Εὐτυχῶς ὁμως τώρα δὲν ἐ-
πρόκειτο νὰ φθάσουν εἰς καμμίαν νησί-
δα, ὅπως πρίν, ὅτε ἐφοβοῦντο μὴ περά-
σουν, χωρὶς νὰ τὴν ἴδουν. Ἡ σιβηριανὴ
ἀκτὴ ἐξετείνετο δώδεκα λεύγας ἐκεῖθεν,
ἐπὶ τῶν τριῶν τετάρτων τοῦ ὀρίζοντος,
καὶ δὲν ἐφοβόουντο μήπως δὲν τὴν εὕρουν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσουν ἐὼς ἐκεῖ, ἔπρεπε
πρὸ παντός νὰ μὴ κατχποντισθῇ εἰς τὰ
βάθη τῆς Βεριγγείου θαλάσσης ἡ «Εὐ-
δρομος Οἰκία». Καὶ ὁμως ὁ κίνδυνος
οὗτος δὲν ἦτο ὁ μόνος. Εἰς πᾶσαν στιγ-
μὴν ἡ ἀμάξα, προσβαλλομένη πλαγίως
ὑπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ἀνέμου, ἐκινδύνευε νὰ
νατραπῇ. Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, κατῆλθον
ἡ Κορνηλία, ἡ Ναπολέαινα καὶ ἡ Κα-
γέττη, ἐνῶ ὁ κύριος Σέργιος, ὁ Κασκα-
μπέλ, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ καὶ ὁ Μακρολέλε-

κας ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ ὑποστηρίξωσι
διὰ τῶν χειρῶν τὴν ἀμάξαν κατὰ τοῦ
ἀνέμου. Ἰπὸ τοιούτους ὁρους ἡ πορεία
ἦτο ἐξόχως ἐπιπικύουσα.

Περὶ τὴν ἑκτὴν τῆς πρωίας — 26 Ὀκ-
τωβρίου, — ἠναγκάσθησαν νὰ σταματή-
σουν. Οἱ ἴπποι δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ
προχωρήσουν. Καὶ τὸ σκότος ἦτο ἀκόμη
βαθὺ καὶ ἡ θυέλλα ἐμαίνετο.

« Τί θὰ κάμωμεν τώρα; » ἠρώτησεν
ὁ Γιάννης.

« Κατῶρθωσαν νὰ πομακρύνουν τὴν ἀμάξαν ἀπὸ τοῦ χάσματος. »
(Σελ. 237, στίχ. γ')

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ
νησάκι! ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία.

— Ἀδύνατον τώρα πλέον! ἀπήντησεν
ὁ κύριος Σέργιος.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Κασ-
καμπέλ.

— Διότι εἶνε ἀδύνατον! ἐπέμεινε ὁ
κύριος Σέργιος. Θὰ ἔχωμεν τὸν ἀνέμον
ἀπ' ἐμπρὸς καὶ ἡ ἀμάξα δὲν εἶνε δυνατόν
νὰ νικήσῃ. Θὰ γίνῃ κομματιαία!

— Καὶ τότε θάναγκασθῶμεν νὰ τὴν
ἐγκαταλείψωμεν... εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Νὰ τὴν ἐγκαταλείψωμεν; ἀνέ-
κραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Καὶ τί θὰ γίνω-
μεν χωρὶς τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν» μας;

— Θὰ κάμωμεν ὅ, τι εἶνε δυνατόν διὰ
νὰ μὴ φθάσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον!
ἀπήντησεν ὁ κ. Σέργιος. Αὕτῃ ἡ ἀμάξα
εἶνε ἡ σωτηρία μας καὶ θὰ τὴν σώσωμεν
διὰ πάσης θυσίας.

— Ὡστε δὲν ἠμποροῦμεν, λέγεις, νὰ ἐ-

πιστρέψωμεν; ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ὁχι, πρέπει νὰ πηγαίνωμεν ὅλην
ἐμπρὸς! Χρειάζεται θάρρος, ψυχραιμία
καὶ θὰ φθάσωμεν μὲ τὸ καλὸν εἰς τὴν
Νουμάναν.

Μόλις περὶ τὴν δεκάτην ἔρριξε ὀλίγον.
Ἡ ἡμέρα ἦτο πολὺ ὀμιχλώδης. Τὰ νέφη
ἐκρέμαντο χαμηλὰ, ἡ θυέλλα ἐστροβί-
λιζε χιόνια καὶ τεμάχια πάγου. Ἡ «Εὐ-
δρομος Οἰκία», ἐκκινήσασα πάλιν, μό-
λις διήνυσεν ἡμίσειαν λεύγαν ἐντὸς μιᾶς
ὥρας. Ἐπρεπε νὰ ποφεύγῃ τὰ
τέλματα καὶ νὰ παρακάμψῃ τοὺς
ὀγκοπάγους.

Ἐξαφνα, περὶ τὴν μίαν μετὰ
μεσημβρίαν, ἐγένετο μία δόνησις
ἰσχυρὰ. Δίκτυον ῥαγισμάτων ἐπε-
στρώθη τότε ἐπὶ τοῦ παγωμένου
πεδίου εἰς εὐρὺ διάστημα περί τῆς
«Εὐδρομῶς Οἰκίας»... Ῥῆγμα
τριάκοντα ποδῶν διαμέτρου ἠνοι-
χθῇ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἴππων.

Ἐσταμάτησαν ὅλοι βήματά
τινα πρὸ τοῦ βαράθρου.

« Τ' ἀλογά μας! τ' ἀλογά
μας! » ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης.
Πατέρα! νὰ σώσωμε τ' ἀλογά
μας!

Ἦτο πλέον ἀργά. Ὁ πάγος
ὑπεχώρησεν ὑπὸ τοὺς πόδας των
καὶ τὰ δύο δυστυχῆ ζῶα κατεβα-
ραθρῶθησαν. Ἄν δὲν ἐθραύοντο ὁ
ρυμός καὶ τὰ λωρία, ἡ «Εὐδρο-
μος Οἰκία» θὰ παρσύρετο ἐπί-
σης εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

« Πᾶνε τ' ἀλογά μας! » ἀνέ-
κραξεν ὁ Κασκαμπέλ ἀπελπισ.
Καὶ δάκρυα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν
ἀγαπητῶν, τῶν παλαιῶν καὶ πι-
στῶν ἐκείνων συντρόφων, ἔβρεξαν
τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλων τῶν μελῶν
τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ.

« Ὅπισω! Ὅπισω! » ἀνέκραξεν
ὁ κύριος Σέργιος.

Καὶ ὠθήσαντες ἰσχυρῶς τὴν ἀμάξαν,
κατῶρθωσαν ὅχι ἀνευ κόπου νὰ τὴν ἀπο-
μακρύνουν ἀπὸ τοῦ χάσματος ἐκεῖνον, τὸ ὀ-
λον ἐν μεγεθυνόμενον. Ἀλλ' ἡ θέσις των
δὲν ἦτο διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον δεινὴ. Τί
θὰ ἔκαμνον τώρα; Ἐπρεπε νὰ φθάσουν ἐκεῖ
τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν», νὰ ὑπάγουν
εἰς τὴν Νουμάναν καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐπι-
στρέψουν νὰ τὴν παραλάβουν μὲ βέντους;
Φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ μόνον, τὸ ὅποιον εἴ-
χον νὰ κάμουν.

Ἐξαφνα ὁ Γιάννης ἀνέκραξε:

« Κύριε Σέργιε!... κύριε Σέργιε!
ἰδέτε! Οἱ πάγοι ἤρχισαν νὰ πλέουν!

— Νὰ πλέουν... »

Ἦτο δυστυχῶς ἀληθές!

Ἀφ' ἐνός μὲν ἡ ὕψις τῆς θερμο-
κρασίας, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ θυέλλα, κατέ-
θραυσαν εἰς μυρία τεμάχια τὸ παγω-
μένον στρώμα, τὰ ὅποια ἤρχισαν πάλιν
νὰ φέρωνται μεταξὺ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ

πορθμοῦ. Πλατεῖται διώρυγες ἠνοίχθησαν πρὸς βορρᾶν, ὡς ἐκ τῆς μετατοπίσεως τῶν παγώνων. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐκ πάγου νησίς, ἡ ὁποία ἔφερε τὴν ἀμαξάν, ἤδυνάτο νὰ πλέῃ ἐλευθέρως ὑπὸ τὴν ὠθησιν τοῦ ἀνέμου. Ὁ γκόπαγοι τινὲς ἀκίνητοι ἐχρησίμευσαν εἰς τὸν κύριον Σέργιον ὡς σημεῖα συγκρίσεως, ἐξ ἧς εὖρε πρὸς ποῖον μέρος διηυθύνετο ἡ πλεύσασα νησίς.

Βλέπετε μέχρι ποίου βαθμοῦ ἐδεινώθη ἡ θέσις, ἡ δεινὴ ἦδη ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀπωλέσθησαν τὰ ζῷα. Δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Νουμάναν, οὕτε ἀν ἐγκατέλειπον τὴν ἀμαξάν. Τώρα πλέον δὲν ὑπῆρχον ἀπλᾶ ρήγματα, τὰ ὁποῖα ἤδυναντο νὰ ποφύγουν ὑπῆρχον διώρυγες, τὰς ὁποίας δὲν εἶχον κανὲν μέσον νὰ διέλθουν. Ἐπειτα ὁ πλῆων ἐκείνος πάγος, ὁ φέρων τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν», τοῦ ὁποίου ἀδύνατον ἦτο νὰ κανονίσουν τὴν πορείαν, πόσον καιρὸν θάνατεῖχε κατὰ τῶν κυμάτων, τῶν θαυρομένων ἐπ' αὐτοῦ;

Ὅχι! Ἡ διεύθυνσις τῆς ἐκ πάγου νησίδος ἦτο ἀνωτέρα ἀνθρωπίνων δυνάμεων. Δὲν εἶχον νὰ κάμουν τίποτε Ἡ νῆσος τῶν θά ἐπλεεν ἐρ' ὅσον δὲν θὰ συνήντα κανὲν πρόσκομμα, — τίς οἶδε δὲ μήπως τὸ πρόσκομμα τοῦτο δὲν θὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ παγῶνες, οἱ εἰς τὰ ἔσχατα ὅρια τὴν πολιτικῆς θαλάσσης!

Περὶ τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν τὸ σκότος ἤρχισε πάλιν νὰ πυκνοῦται. Ὁ Σέργιος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, ἰστάμενοι εἰς τὸ σχετικῶς ἀσφαλέστερον μέρος καὶ βλέποντες πρὸς βορρᾶν, ἦσαν σιωπηλοί. Τὶ ἤδυναντο νὰ εἰπουν καὶ πρὸς τί, ἀφ' οὗ οὐδὲν ἤδυναντο νὰ πράξουν. Ἡ Κορνηλία, ἡ Καγέττη καὶ ἡ Ναπολέαινα, καλὰ σκεπασμέναι, ἦσαν συμμάχουμαι, ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης. Ὁ Μακρολέλεκας ἐτοποθέτει ἐντὸς τῆς ἀμάξης τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχον μετακινηθῇ ἐκ τῶν βιαιῶν κλονισμῶν. Ὁ Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης διετήρουν κάποιαν ψυχραιμίαν, ἀλλ' ὁ Κασκαμπὲλ ἦτο ἀνησυχος καὶ ἀπαρηγόρητος «ποῦ εἶχε πάρῃ εἰς τὸν λαϊκὸν τοῦ τόσου ἀνθρώπου.» Μόνον ὁ μικρὸς Ἀλέκος εἶχεν ἀκόμη ὀρεξιν νὰ τραγωδῇ!

Καθὼς εἰπομεν, δύο ἀντίθετα ρεύματα διασχίζουν τὸν Βερίγγειον πορθμόν. Τὸ ἐν κατέρχεται πρὸς νότον· τὸ ἄλλο ἀνέρχεται πρὸς βορρᾶν. Τὸ πρῶτον εἶνε τὸ ρεῦμα τῆς Καμτσιάτικας· τὸ δεύτερον εἶνε τὸ ρεῦμα τοῦ Βερίγγειου. Ἀν τὸν πάγον, τὸν φέροντα τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν, νὰ παρελάμβανε τὸ πρῶτον, ὁ πῆρχεν ἐλπίς νὰ τον φέρῃ εἰς τὴν σιδηριανὴν ἀκτὴν. Ἀν ἀπεναντίας παρεσύρετο ἀπὸ τὸ δεύτερον, θὰ ἐξωθεῖτο πρὸς τὴν παγωμένην θάλασσαν, ὅπου οὔτε ἡπειρος οὔτε νῆσος δὲν θὰ τον ἐσπάρματον.

Ἄλλ' ὡς προέβλεπον ὁ κύριος Σέρ-

γιος καὶ ὁ Γιάννης, οὐδεμία ἡ ἐλαχίστη ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς Καμτσιάτικας. Ὡς ἐβεβαιώθησαν διὰ τῆς πυξίδος, ὁ πλοῦς τῶν πάγων ἐκκλινεν ὁλοὺν πρὸς βορρᾶν. Ἐδύναντο ἄρα γε νὰ ἐλπίσουν ὅτι ἡ νησίς των θὰ ἐφέρετο οὕτω μέχρι τῆς χερσονήσου τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας, ἐπὶ τῆς ἀλασκανικῆς ἀκτῆς, ἀπέναντι τοῦ Πόρτ-Κλαράνης; Ἰδοὺ μία λύσις ἀληθῶς σωτήριος! Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἦτο τόσον ἀβεβαία!

Ἐν τούτοις ὁ ἄνεμος ἔπνεε τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ σταθῶσιν ὀρθοί, ἀνευ ἐρείσματος ἰσχυροῦ. Ὁ Γιάννης, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρησε νὰ παρατηρήσῃ τὴν θάλασσαν, ἀνετράπη καὶ ἀνευ τῆς βοήθειας τοῦ κυρίου Σεργίου, θὰ παρέρυετο ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ὁποῖαν νύκτα διήλθον οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι — ἡ μᾶλλον οἱ ναυαγοί, διότι ὁμοίαιζε πολὺ πρὸς ναυάγιον ἢ συμφορὰ τῶν!

Ὁ γκοὶ πάγων συγκρούμενοι κατὰ τῆς νησίδος των, τὴν ἐκλόνιζον ἰσχυρῶς. Τὰ κύματα τῆς θαλάσσης τὴν ἐτυπτον καὶ τὴν ἐπλημμύρουν, ὡς ἂν ἤθελον νὰ τὴν βυθίσουν εἰς τὴν ἀβυσσον. Καὶ οἱ ναυαγοὶ ἐβρέχοντο, ἐκρύονταν, χωρὶς νὰ δύνανται κἄν νὰ καταφύγουν εἰς τὴν ἀμαξάν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο διόλου ἀσφαλής. Ὡς ἐτάλαντεύετο ὑπὸ τὴν θύελλαν.

Ἀπέραντοι ὦραι διέρρευαν οὕτω. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἐπλάτυνοντο ὁλοὺν αἱ διώρυγες, ὁ πλοῦς ἐγίνετο μὲ ὀλιγωτέρας συγκρούσεις. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον μέρος διηυθύνετο ἡ νησίς των; Ποῖον ἐκ τῶν δύο ρευμάτων τὴν παρέσυρε; Τὸ ρεῦμα τῆς σωτηρίας; ἢ τὸ ρεῦμα τῆς καταστροφῆς;

Πόσον ἐβράδυνεν ἡ ἡμέρα, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ὁποίας θὰ ἤδυναντο ἴσως νὰ γνωρίσουν τὴν θέσιν των! Αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες προσήρχοντο... Ἡ δὲ ἡ σωτηρία των μόνον ἐκ Θεοῦ ἤδυνάτο νὰ ἔλθῃ.

Ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἡμέρα — ἡ 27 Ὀκτωβρίου. Ἡ θύελλα ἐξηκολούθει. Ἡ ὁρμὴ μάλιστα τοῦ ἀνέμου ἐδιπλασιάσθη μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Ὁ Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης, μὲ τὴν πυξίδα εἰς τὴν χεῖρα, ἐπεσκόπησαν τὸν ὁρίζοντα. Εἰς μάτην ἐζήτησαν νὰ διακρίνουν καμμίαν ξηρὰν γύρω ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν.

Ἡ ἐκ πάγου νησίς των — τοῦτο ἦτο βεβαιότατον — ἔπλεε πρὸς βορρᾶν, ὡθουμένη ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ Βερίγγειου.

Ἡ θύελλα ἐκείνη εἶχεν ἀνησυχῆσιν πολὺ τοὺς κατοικοὺς τοῦ Πόρτ-Κλαράνης περὶ τῆς τύχης τῆς οἰκογενείας Κασκαμπὲλ. Ἀλλὰ τί βοήθειαν ἤδυνάτο νὰ τὴν δώσουν, ἀφ' οὗ, μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ παγωμένου στρώ-

ματος, διεκόπη πᾶσα συγκοινωνία μετὰ τῶν δύο ὁχθῶν τοῦ πορθμοῦ;

Τὴν αὐτὴν ἀνησυχίαν ἠσθάνοντο καὶ ἐν Νουμάνᾳ οἱ δύο ρῶσσοι ὑπάλληλοι, οἱ προηγηθέντες κατὰ τεσσαράκοντα ὁκτὼ ὥρας τῆς Εὐδρομον Οἰκίας, καὶ περιμένοντες ἐκεῖ νὰ συλλαβουν τὸν κόμητα Ναρκίνην. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἡ ἐλπίζομένη λεία των συναπωλέσθη μετὰ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπὲλ, ὅταν ἡ θάλασσα ἐξέβρασε δύο πτώματα ἱππων — τοῦ Βερμουτ βεδάιος καὶ τοῦ Μονομάχου.

Καλὰ ἐκάμαμεν, πολὺ καλὰ, ποῦ ἐπεράσαμεν τὸν πορθμόν δύο ἡμέρας πρὶν! εἶπεν ὁ ἕνας.

Ναί! ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Ἐγλυτώσμεν τὴν ζώην μας! ἀλλὰ ἐχάσαμεν μιὰ λαμπρὴ δουλείαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Τρεῖς κακοῦργοι ἐλήστευσαν μίαν φορὰν ἕναν ἔμπορον, ποῦ εἶχε μαζί του πολλὰ χρήματα καὶ χρυσαφικά. Ἐπῆρχον τοὺς θησαυροὺς εἰς τὸ σπήλαιόν των καὶ οἱ δύο μεγαλύτεροι ἔστειλαν τὸν μικρότερον σύντροφόν των εἰς τὸ πλῆσιον χωρίον, διὰ νὰ φέρῃ νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν.

Μόλις ἔφυγεν ὁ μικρὸς, οἱ δύο ἄλλοι ἔκαμαν μεταξὺ των αὐτὸν τὸν λογαριασμόν. «Διατὶ νὰ μοιράσωμεν μὲ αὐτὸ τὸ παλῆόπαιδο τόσα πλοῦτη; Τὸ καλλίτερον εἶνε τώρα ποῦ θὰ γυρίσῃ νὰ τον ξεπαστρέσωμεν καὶ νὰ τα μοιράσωμεν ὅλα οἱ δύο μας.»

Εἰς τὸ δρόμον ποῦ ἐπήγαγεν, ἔκαμνε καὶ τὸ παιδί τοὺς ἰδιόους του λογαριασμούς: «Χαρὰ εἰς ἐμὲ ἂν ἦταν δικός μου ὁλος ἐκεῖνος ὁ θησαυρός. Ἀλλὰ ξεύρω τί θὰ κάμω!»

Φθάνει εἰς τὸ χωρίον, ψωνίζει διάφορα πράγματα, πέρνει καὶ κρασί καὶ κινὰ διὰ τὸ δάσος. Ἀλλὰ μόλις πατεῖ τὸ πόδι του εἰς τὸ σπήλαιον, πίπτουν ἐπάνω του μὲ τὰ μαχαίρια οἱ δύο σύντροφοι καὶ σου τον κάμνουν κομμάτια. Ἐπειτα ἐκάθησαν ἡσυχᾶ οἱ ἄνθρωποι νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασε πολὺ τὸν πλοῦτον καὶ καλὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν γῆς καὶ νὰ μουγγρίζουν, ὅσῳ ποῦ ἐξέφυγχαν. Ὁ μικρὸς κακοῦργος μέσα εἰς τὸ κρασί εἶχε ρίψῃ φαρμάκι.

Ἐπειτα ἀπὸ ἡμέρας, ὁδηγηθέντες ἀπὸ τὴν φοβερὰν δυσωδίαν, ἡ ὁποία ἐβγαίνεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, οἱ χωρικοὶ ἐφθασαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εὗρηκαν τὰ πτώματα τῶν τριῶν κακοῦργων καὶ πλησίον των τὰ χρήματα καὶ τὰ χρυσαφικά τοῦ ληστευθέντος ἐμπόρου!

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΝ ΔΕΛΤΑΡΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Δὲν ἐλησιμονήσατε, πιστεύω, ὅτι σήμερον ἐπρόκειτο νὰ σας ὁμιλήσω περὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπέχουν ἐκουσίως τοῦ κρέατος, περιοριζόμενοι εἰς φυτικὰς τροφάς. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοί ὀνομάζονται φυτοφάγοι, ἔχουν δὲ ἰδιαιτέραν διαίταν καὶ ἰδιαιτέρην μαγειρικὴν. Ἐπειδὴ ὁμως ἔχομεν τὴν Κυρία καὶ ν, ἡ ὁποία πληροῖ σχεδὸν τὸν γῶρον ὅχι μόνον τοῦ φύλλου ἀλλὰ καὶ τοῦ μαγειρείου, ὥστε νὰ μὴ μὲν διόλου τόπος διὰ τὰ φαγητὰ τῶν φυτοφάγων, — ἡ Διάπλασις μου παρήγγειλε νὰ αναβάλω τὴν ἐπιστολήν μου διὰ τὸ προσεχές.

Τὸ κάμνω λοιπὸν κατ' ἀνάγκην καὶ σὰς τὸ ἀναγγέλλω διὰ τοῦ παρόντος ἐπιστολικοῦ δελταρίου, διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆτε, ὑποθέτοντες τυχὸν ὅτι ἡσθένησα ἀπὸ τὴν πολλήν... κρεοφαγίαν.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΕΤΙΕ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΚΕΣ

Ἦλθε τὸ φθινόπωρο, τὰ χωράφια βράχθηκαν, τὰ δενδράκια μούσκεψαν, τὰ μυρμηγκία φώλιασαν καὶ καλοστερνούσαν. Πεινασμένος τζίτζηρας ἔς τὴ φωλιά τους σίμωσε καὶ φαγάκι ζητάγε. Τὰ μυρμηγκία ρώτησαν: — Δέ μας λές τί ἔκανες ἀπὸ Μᾶν ὡς Αὐγουστο; Καὶ τοὺς λέει ὁ τζίτζηρας: — Τί ἔκανα δὲν ξεύρετε; ὅλη μέρα δούλευα... ἔτσι δὲν ἐχάξευα, σὺν πουλὶ τραγοῦδαγα! Τὰ μυρμηγκία γέλασαν καὶ εἶπαν ἔς τὸν τζίτζηρα: — Τότ' ἀφοῦ ὡς τὸν Αὐγουστο, σὺν πουλὶ, τραγοῦδαγες, τώρα τὸ φθινόπωρο, ἀμυαλέ μου, χόρευε!

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὅπως τὸ δένδρον κρίνεται ἐκ τοῦ καρποῦ καὶ ὅχι ἐκ τῶν φύλλων, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν ἔργων καὶ ὅχι ἐκ τῶν λόγων.

Δύο πράγματα δὲν μαζεύονται ὀπίσω: ὁ καπνὸς ἅμα ἐξέλλθῃ ἀπὸ τὴν καπνοδόχον καὶ τὰ λόγια ἅμα ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ στόμα.

Προσεύχου ὡς νὰ σε ἤκουον οἱ ἄνθρωποι. Ὁμίλει ὡς νὰ σε ἤκουεν ὁ Θεός.

Ἡ πείνα ἐφθασεν ἕως τὴν θύραν τοῦ ἐργαζομένου ἀνθρώπου, ἀλλὰ δὲν εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς οἰκίας του.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Πέτρος μετροῦν τὰ ὑποδήματα των, νὰ ἴδουν ποῖος ἔχει μεγαλύτερον πόδι. — Τὸ δικό μου τὸ πόδι εἶνε δυὸ δάκτυλα μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ δικό σου, λέγει ὁ Νίκος.

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρῆς πού του: ἄκουε, πρὸς τὴν μητέρα του: — Μαμά, ὁ Νίκος λοιπὸν ἔχει ἑπτὰ δάκτυλα ἔς τὸ πόδι;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τριτολήμου.

Ἡ μητέρα τοῦ τετραετοῦ Μίμη ἀπέθανε. Κάθε βράδυ εἰς τὴν προσευχὴν του ἡ γαγιά του τοῦ λέγει νὰ παρακαλῇ τὸν Χριστὸν νὰ βάλῃ τὴν μητέρα του εἰς τὸν Παράδεισον.

Ὁ μικρὸς Μίμης Τὸν παρακαλεῖ: ἕνα βράδυ ὁμως γυρίζει καὶ ἐρωτᾷ τὴν γαγιάν του:

— Γιαγιά, δὲν κάμνει νὰ παρακαλέσω καλὸν λίτερον τὸν Χριστὸν, νὰ μὰς τὴν στείλῃ ὀπίσω; Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τηλείου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πρῶτα-πρῶτα, μικροὶ μου φίλοι, σὰς παρακαλῶ νὰ διορθώσετε ἐν σπουδαίῳ τυπογραφικῷ λάθῳ. Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιόν μου, εἰς τὴν σελίδα 219, εἰς τὸ θαυμάσιον ποιηματάκι τοῦ Βιζυνοῦ «Πῶς κοιμοῦμαι» εἰς τὸν τελευταῖον στίχον, ἀντὶ τῆς λέξεως «ἀκαμαξίας», νὰ γράψετε τὴν λέξιν ἀκαμαξίας. Καὶ τότε μόνον θὰ ἔχετε πλήρη καὶ καθαράν τὴν ἐννοίαν τοῦ τελευταίου τετραστίχου.

Ἐλαβα τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὸν 48ον Διαγωνισμόν, φίλτατε Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, καὶ σου ἔστειλα τοὺς τόμους πού μου ἐζήτησες. Περιμένω τὰς ἀντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Αἴμνον. Νὰ ἐκλέξῃ κανὲν ἄλλο ψευδώνυμον, φίλε Χρῆστε Λαδᾶ, διότι αὐτὸ πού προτείνεις, δι' ἰσχυρὸν λόγον, δὲν δύναται νὰ δεχθῇ, μοιροῦται ὁρατὸν. Διατὶ τόσον σύντομος ἡ ἐπιστολή σου; Ὅσῳ νὰ σκεφθῇ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃς, Μαρονσιώτισσα, τὴν νέαν ἐκπληξὴν πού σας ἐτοιμάζω. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἐξωγραφίης ἦτο καμμία καὶ δι' ἐμὲ; — Ἡ Ἀγεμώνη δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν Ἀγεμώνην τῆς Πεντέλης, οὔτε μὲ τὴν Μαργαρίταν, οὔτε μὲ καμμίαν ἄλλην, ὥστε νὰ δημοσιεύσω τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπάντησίν σου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀρχιναύαρχε τῆς Ξηρᾶς. Κ' ἐγὼ θέλω νὰ μου εἰσαῖς ὁ πλέον πιστότατός μου καὶ ἀχώριστος φίλος. Νὰ τοῖς! Διὰ νὰ σου ἐκλέξω ψευδώνυμον, πρέπει νὰ μου προτείνῃς μερικὰ τῆς ἀρεσκείας σου, φίλε Μιχαὴλ Δελαγραμμάτικα, τὰ ὁποῖα περιμένω. Εὐχαρίστως, ἀφ' οὗ πλέον δὲν θέλεις νὰ εἰσαί-

Γέρων, δέχομαι τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Ἀθριε Οὐρανέ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἔρχεται τὸ φύλλον εἰς τὸνομά σου, πρέπει νὰ τυπωθῇ νέα ταβίκα καὶ νὰ μου στείλῃς πρὸς τοῦτο 50 λεπτά.

Μάταιος ὁ κόπος σου, ἀγαπητέ Ξουδάτε. Ἐλαβα δὲς μου εἶχες στείλῃ καὶ σου ἀπάντησα. Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ σου ἀπαντοῦσα εἰς τὸ 25ον φυλλάδιον, ἀφ' οὗ δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, αὐτὸ ἦτο τυπωμένον; Νὰ μου πλῆξῃς τοὺς ἀδελφούς σου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητὴ Νεράιδα τῆς Σκῆρας. (Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα) Σ' εὐχαρίστῳ διὰ τὸ ἀπροσδόκητόν πού μου ἔστειλες, θὰ το χρησιμοποίησω κάποτε. Γράφε μου συχνά.

Ὁ κύριος Φαίδων, ἀγαπητέ Δὸν Κιχώτη, σ' εὐχαρίστετε θερμῶς διὰ τοὺς ἐνθουσιώδεις στίχους, τοὺς ὁποῖους τῷ ἀνευθύνεις. Εἶνε πολὺ εὐτυχὴς πού τον ἀγαποῦν τόσον οἱ μικροὶ τοῦ ἀναγνώστη!

Νὰ καὶ ὁ μικροῦς Παῦλος Τσίρος, μὲ γράφει μίαν χαριτωμένην ἐπιστολήν, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὸ ἄρθρον μου! Πῶς γράφεται μία ἐπιστολή. Καὶ τώρα πού ἤρχισεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μου γράφῃ, πρὸς μεγάλην μου χαράν. Τὸν παρακαλῶ δὲ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Εὐτυχῇ Θνητὴν τὴν παραπονίαν: Πότε μὲ ἔγραψε χωρὶς τὰς ἀπαντήσεις;

Τὸ ἀγαπῶν Κῆμα τοῦ Βοσπόρου μὲ γράφει ὅτι ἂν ἦτο Ρόσχιλ ἀμέως θὰ ἐπληρώσει τὰς 15,000 δραχμῶν, τὰς ὁποίας μὲ καθυστέρουν, διὰ νὰ με ἀπαλλάξῃ τῆς στενοχωρίας. Ὡς, ἔχει εὐγενῆ καρδίαν τὸ Κῆμα τοῦ Βοσπόρου! Ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμόν πού ζητεῖ, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ το εἰπῶ!

Ὁ Ἀνδρῆς Ἡπειρώτης δὲν εἶνε μόνον μουσικός, ἀλλὰ καὶ... ἱατρός. Ἀκούσατε ἐν ἱατρικῶν τῆς ἐφευρέσεώς του κατὰ τοῦ κολλικοπόνου: «Δένετε τὴν μέσην σας σφιγκτὰ πολὺ μὲ μίαν ζώνην μετρίου πάχους, τὴν ἀφίνετε οὕτω ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καὶ... ὅλα ἐτελείωσαν!» Ἀς τὸ ἡεῦρωμεν λοιπὸν διὰ αὐτοῦ Ἐν τούτοις, ὅταν ἔλαβα τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολήν, Ἀνδρῆε Ἡπειρώτα, εἶχα ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρώτην. Νὰ μὴ παραπονῆσαι διὰ τὴν βραδυτητα, διότι τὰ γράμματα τῶν φίλων μου εἶνε πολλὰ, ὁ χῶρός μου ὀλίγος καὶ ἀπαντῶ μὲ τὴν σειράν των.

Εὐγε, Καρδερίνα μου, σὲ συγχαίρω διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὸ Ὀδῆϊον. Σ' εὐχαρίστῳ πολὺ-πολὺ διὰ τὴν νέαν φίλην πού μου ἐσύστησες. Φίλησέ τὴν ἐκ μέρους μου.

Ἐχεις ἄδικον, Νηρηίς τοῦ Εὐρώτα, τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ὠραιότατον καὶ νὰ μὴ το ἀλλάξῃς διόλου. Πλανᾶσαι νομίζουσα ὅτι ὁ Ἀνακίας το παρῆλψε, διότι ἦτο ἀσχημον! Ἡθελὰ ὁμως νὰ ἤξευρα τί μὲ ἔγραψες εἰς τὰς γραμμάς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἔσθυσες μὲ τὸ σπῆν ἐπιμύλιαν!

Ἀμφιβάλλεις ὅτι δὲν το ἐσκέφθην κ' ἐγὼ αὐτό, Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς; Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τὸ κάμω θὰ πῇ ὅτι δὲν γίνεται! Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα. Εὐχαρίστῳ ἐκ μέρους μου τοὺς γονεῖς σου, διὰ τὴν τόσῳ κολακευτικὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔχουν περὶ ἐμοῦ. Θὰ εἶπω εἰς τὸν Ἀναγινᾶ νὰ μὴ σε ἐσχάσῃ εἰς προσεχὴ Ρεμβασμόν.

Ὅχι, Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, δὲν εἰμπαρεῖ νὰ γράψῃς τὸ διήγημα εἰς στίχους, ἀφ' οὗ δὲν πρόκειται περὶ διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν ποιήματος. Τελειώσε το λοιπὸν εἰς τὸ πῆξον καὶ στείλῃ το. Παραστικά.

Συγχαίρω τὸ Μπουρλότο καὶ τὴν Ἀρόμμετον Μπουμπουλινᾶν διὰ τὸν λαμπρόν των προβιβασμόν. Ἐπῆλθον συγχαίρω τὸν Ἐκτορα Δεσφύλαν, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ διακρίνοντα βραβεῖον εἰς τὰς ἐξετάσεις, καθὼς καὶ τὴν Πόλυ-ἔννην Δεσφύλαν ἧτις ἐκρίθη ἐκ τῶν πρώτων καὶ θὰ ἐλάμβανε καὶ αὐτὴ βραβεῖον, ἂν τὴν ἡύνοε ὁ κλῆρος.

Χά, χά, χά, Φαίδε Ἀπολλῶν, χά, χά, χά! Μ' ἔκαμες νὰ γελάσω μὲ τὴν καρδίά μου!

Λαμπρά ή περιγραφή της έκδρομής σου, *Ευ-αίσθητος Καρδιά!* Πώς ήθελα κ' εγώ να ήμουν μαζί σας! Σ' εύχαριστώ διὰ τὰς θερμὰς σου εκφράσεις.

Απαράδεκτα τὰ ψευδώνυμά σας, αγαπητοί μου Χαρίλας καὶ Ἀνδρομάχη Φίτσιου, καὶ νὰ μου στείλετε ἄλλα. Τὸ ἐν τὸ ἔχει ἄλλος φίλος μου· τὸ ἄλλο δι' ἄλλον λόγον δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ.

Ἀσπασμοί, πληροφοροίαι. — *Ἡ Μαρου-σιώτισσα* ἐρωτᾷ τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* πῶς ὀνομάζεται, Χριστίνα ἢ Μαρίκα; — *Ἡ Φλογερὰ* Ἀκτίς τοῦ *Σουλίου* στέλλει πολλὰ φιλία εἰς τὸν *Ὀρφέα* καθὼς καὶ εἰς τὴν *Ἑλληνίδα Καλ-λεττήριδα*, τὴν ὁποίαν πολὺ ἐπιθυμῇ νὰ γνω-ρίσῃ. — *Τὸ Ρόδον* τῆς *Ἀνδρου* ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ *Κρανολεύκου Κρίνου*. — *Ὁ Ἀνδρείος Ἐπειώτης* εὐχαρι-στεῖ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ τὸν πληροφοροεῖ ὅτι καί τις βιολίων καὶ αὐτὸς πρὸ 3 1/2 ἐτῶν. — *Ἡ Καρδερίνα* μοῦ γράζει ὅτι ὅσες φορές πηγαίνει εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ μαζεύει ἀγριοπούλιν, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐνθυμῇ τὴν φίλην μου *Ἀνθισμένην Ἀνταριάν*. — *Ἡ Νηρηΐς τοῦ Βόρῳτα* ἀσπάζεται τὴν *Ἀηδόνα* τῆς *Ἑρήμου*, λέγει δὲ ὅτι γνωρίζει τὰ ὀνόματα τῆς *Ἀττικῆς Νυκτὸς* καὶ τοῦ *Φοίβου* Ἀπόλ-λωνος (τὴ φοβερὸν!) — *Ἡ Νεράϊδα* τῆς *Σκύ-ρου* ἀσπάζεται τὴν ἐξαδέλφη τῆς *Νύμφην* τοῦ *Λέγαλου*. — *Ὁ Δὸν Κεχῶτης*, λέγει, ἔκαμε λάθος· δὲν γνωρίζει τὸν *Κομφούκιον* καὶ τοῦ ζητεῖ συγγνώμην· τὸν πληροφοροεῖ δὲ ὅτι τὰρχικά του εἶνε Π. Γ. Β. — *Τὸ Κῶμα τοῦ Βοσπόρου* ἀσπάζεται τὸν *Ἑλληνα τοῦ Κανκάσου*, τὸν ὁποῖον πολὺ γνωρίζει. — *Τὸ Μαντεῖον* τῆς *Δωδώνης* ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ τὰρχικά τῆς *Μα-ρρυσιώτισσας*. — *Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων* οὔτε ἐν στοιχείῳ τοῦ ὀνόματός του ἔμπορεῖ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν *Κολιαλέτην*, οὔτε ἐν! — *Ἡ Ἰωνὶς* ἀσπάζεται τὸν *Κοραῖν* καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ της στείλῃ τίποτε ψάρια, ἀπὸ τὸ παραθαλάσιόν του. Ἐπίσης καὶ τὴν *Ἰρυσὴν Ἀμμουδιάν* καὶ νὰ της γράφῃ συχνότερα.

Ἡ ἡρωὶς τῆς ἡμέρας. — Ἐκ τῆς ἐπιστο-λῆς τοῦ *Καλοῦ Γείτονος*, τὴν ὁποίαν εἶχα κρί-νῃ καλὸν νὰ δημοσιεύσω ὁλόκληρον, ἀλλὰ δὲν δύναμαι καὶ σήμερον ἐνεκα ἐλλείψεως χώρου, θανατέρω μόνον τὸ συμπέρασμα. *Ὁ Καλὸς Γείτων* παρακαλεῖ τὸν κ. Φαίδωνα νὰ λυπηθῇ τὴν δυστυχὴ αὐτὴν. *Ἰουλιαν* καὶ νὰ τὴν συμ-βουλεύσῃ ἕως οὗ τὴν μεταπέλῃ οἰδίῳ, λέγει, εἶνε κρίμα διὰ τὴν πατρίδα νὰ χαθῇ ἔτσι ἓνα τέκνον της, χάριν τῆς ἀνοήτου θεας του. *Ἀλλ' ὁ Καλὸς Γείτων* λησμονεῖ τὸ τοῦ Ἀπο-

στόλου *Ἀίρετικὸν ἄνθρωπον*, μετὰ πρῶτην καὶ δευτέραν νομβεσίαν παραιτοῦ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλειτ' Διάπλasis πρὸς τοὺς φίλους της: *Κρανολεύκου Κρίνον* (ὁ ὁποῖος τώρα θὰ εἶδε πόσον ἔχει ἄδικον νὰ παρα-πονηταί), *Ἰωνίδα* (πρὸς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὸ 25 ον φυλλάδιον), *Τικ Τὰκ*, *Λευκὴν Περι-στεράν*, *Συριαὴν Σφίγγα*, *Παγωμένον Ὁ-κεανόν*, Ἀθανάσιον Μ. Μουλούλην (τοῦ ὁποῖου δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὸ ψευδώνυμον καὶ ἂς ἐκλέξῃ ἐν ἄλλο.) *Δημήτριον Χατζίσκον*, *Μή με λησμονεῖ, Κοραῖν, Ρόδον* τῆς *Ἀνδρου*, *Ἰρυσὴν Βροχὴν*, Ἀδραν τοῦ *Φαλήρου*, *Φλογερὰν Ἀκτίνα* τοῦ *Σουλίου*, *Μοῦσαν Πολύμνιαν*, (εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ πνητῶσω ἀκριβῶς) *Ἰρυσὴν Ἀμμουδιάν*, καὶ λοιπούς, ὧν ἔλαβον τὰ διηγήματα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν καὶ ἂς ἡσυχάσουν.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Ἰου-λίου, θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἁύσεις στέλλονται μέχρι 27 Αὐγούστου ε.ε.

379. Αεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἄυλον, ζῶον τὸ δευτέρον μου καὶ τῆς Ἑλλάδος νῆσος τις εἶνε τὸ σύνολόν μου. Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Οἰκονομίδου.

380. Στοιχειόγριφος.

Ἄνθος ὠραῖον θὰ ἰδῇς ὡς εἶνε ἂν τάξις. Πλὴν ἂν θελήσῃς τέσσαρα γράμματα νὰ τοῦ σῶσῃς. Τὸ ἄνθος θὰ μεταβληθῇ, ὡς ἄνθος δὲν θὰ μείνῃ καὶ θὰ πετάξῃ πρόθυμον εἰς τὴν πτηνὴν τὰ σμήνην. Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ταπνεοῦ Ἰου.

381. Αὐνεγμα.

Μόλις γεννηθῶ πεθάνειν ἡ ξανθὴ μου ἀδελφὴ. Καὶ ὁ θάνατός μου πάλιν εἶνε δι' αὐτὴν ζωὴ. Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Χαλαροῦ Κόσμου.

382. Στίχοι πρὸς συμπλήρωσιν

Εἶνε φύρα, πέφτει—
εἶνε ἄσπρο τὸ—
Σκοτεινιάζει καὶ—
συνεφιά τὸν—

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Κασσιλιώτου

383. Πρόδλημα

Οἱ ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 40 ἀριθμοὶ νὰ γραφῶσι εἰς τέσσαρας στήλας, ὥστε ἀθροίζονται. Ἐκάστῃ χωριστὰ νὰ δίδωσι τὸ ἴδιον ἄθροισμα. Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ήουχο Ἀεράκι.

384-388. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὀρίων.

1. Ἀνταμφήρσονται οἱ τὴν ἀρετὴν ἀσχοῦντες.
2. Τὰ στρατεύματα ἤγε τόνον ἐπιδείξω ὁ Μέ-γας Ἀλέξανδρος ὥστε πάντοτε νίκαι.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Τίχ Τὰκ.

386-387. Μεταμορφώσεις

Ὁ μαῦρος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πυρρὸς.
2. Τὸ τέρας διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Κυκλωψ*.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοτέλους.

388-392. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσιν ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἀάθρα, ἄρχεις, ἔλος, λαός, θάσος

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιγνίδος.

393. Ἐρώτησις.

Τίνος λέξεως ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ ἀπο-τελεῖται ἐκ δύο ἄκρων καὶ τίνων;

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ξανθούλας.

394. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀ-ποτελοῦσι τὸ ὄνομα ζῶου.

1. Φυτόν. 2. Ἰσθμός. 3. Νῆσος. 4. Τροφή. 5. Ζῶον. 6. Πτηνόν.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

398. Ἑλληποσύμφωνον.

ο-ια-α-ειυια αω-ω-ιω-η-αιη.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Μάρθαβου Δέρμου.

396. Φωνηεντόλιπον

κ-στ-σφς-κτμ-τμρν.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 25 Μαΐου 1896

263. Ἀρταξέρξης (Ἄρτα, Ξέρξης). — **264.** Κῆτος, ἦτο.

265. Π Φ **266.** Τρίαζευγη. — **267-268.** ΑΡΡΑ 1, Ἄλας, ἄλλος, ὀλος, οἶος.
Ν Λ Χῖος, Χῖον, Χίων, χίων. — 2, ΑΣΙ Α Κῶον, κίων, Ἴων, ἴον, ἴος, ἴος.
Μ Ρ ἔπρος. — **269-272.** Ἡ ἀντι-
ΑΡΤ Ι κατὰστάσις γίνεται διὰ τῶν
Σ Σ γραμμάτων δ καὶ ν, αἱ δὲ σχη-
ματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Ἄνδρος, Δανία, Πίν-
δος, Δάμων. — **273-278.** 1. Νικόλαος (ὀλκας, ἴον) 2. Σαμοθράκη θηρ, ἄκισμα. 3. Λυκούρ-
γος (γρῦλος οὐκ). 4. Μενέλαος (ἐάν, μέλος) 5. Κορνῆλιος (ὀλην, κρός). 6. Ἀκαρνανία (ἀνά
κρανία). — **279.** ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, ἔλος, ροιά,
ὄρασις, υἱός, Σαλαμὶς, ἄλλος, λύρα, Ἡρα,
Μῆλος.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς:

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1.10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ, ἐλευθέρῳ ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπό-
μενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2.50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Παραγγελλαὶ μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολὴν συστημένην πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὀδὸς Αἰγίου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Γ'. — Φράγκα 40 τιμᾷται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαν-
τληθῇ, ὅπως ἐξηγητῇ ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων
αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθ-
μῶδον ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Δύο τόμοι τῆς δευτέρας περιόδου ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἤτοι:

Τόμος 1ος τῆς Β' περιόδου (1894) τιμᾷται φρ. 7
Τόμος 2ος τῆς Β' περιόδου (1895) » » 7